

The Project Gutenberg eBook of Uhrilauluja, by Rabindranath Tagore

This ebook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this ebook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you'll have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

Title: Uhrilauluja

Author: Rabindranath Tagore

Author of introduction, etc.: W. B. Yeats

Translator: Osmo Iisalo

Translator: Eino Leino

Release date: September 6, 2016 [EBook #52994]

Language: Finnish

*** START OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK UHRILAULUJA ***

Produced by Jari Koivisto

UHRILAULUJA

Kirj.

Rabindranath Tagore

Suom. Eino Leino

Helsingissä, Kustannusosakeyhtiö Kirja, 1917.

Rabindranath Tagoren runoudesta.

I.

Englantilaiseen painokseen on kirjailija *William Butler Yeats* kirjoittanut seuraavan esipuheen:

Muutamia päiviä sitten sanoin eräälle huomattavassa asemassa olevalle lääketieteen tohtorille Bengalista, Indiasta: "En osaa saksaa, mutta jos käännös jostakin Saksan runoilijan teoksesta tekisi minuun vaikutuksen, menisin British Museumin kirjastoon hakemaan englanninkielisistä kirjoista joitakin tietoja hänen elämästään ja hänen elämänymmärryksensä kehittymisestä. Mutta vaikka nämä

suorasanaiskäännökset Rabindranath Tagoren runoista ovat panneet vereni kiertämään kiivaammin kuin vuosiin on tapahtunut, en voi saada mitään tietoja hänen elämästään enkä siitä ajatusten työskentelystä, joka on tehnyt ne mahdollisiksi, ellei joku Indian tuntija minulle niistä kerro." Saamani vaikutelmat, tuntuivat hänestä luonnollisilta, sillä hän sanoi: "Luen Rabindranath Tagorea joka päivä; rivinen hänen runoudestaan saa unhottamaan kaikki maailman huolet." Sanoin tähän: "Jos joku englantilainen, joka asui Lontoossa Rikhard II:sen aikana, olisi saanut nähdä käännöksiä Petrarcan tahi Danten teoksista, niin ei hänellä olisi ollut käytettävänä mitään kirjallisuutta, josta hakea vastausta kysymyksiinsä, vaan olisi hän kääntynyt jonkun firenzalaisen tai lombardialaisen kauppiaan puoleen kuten minä Teidän puoleenne. Sillä, mikäli minä voin sanoa, niin rikasta yksinkertaisuudessaan on tämä runous, että uusi renessanssi on lähtenyt Teidän maastanne, ja siitä voin saada tietoja ainoastaan suusanallisesti." Hän vastasi: "Meillä on muitakin runoilijoita, mutta ei ainoatakaan hänen vertaistaan. Euroopassa ei ainoakaan sen runoilijoista tunnu olevan niin kuuluisa kuin hän on meidän keskuudessamme. Hän on yhtä etevä säveltäjä kuin runoilija, ja hänen laulujansa lauletaan Indian länsiosista aina Birmaan saakka, missä ikinä bengalin kieltä puhutaan. Hän tuli kuuluisaksi jo yhdeksäntoista vanhana, jolloin hän kirjoitti ensimmäisen kertomuksensa; näytelmiä, jotka hän kirjoitti tultuaan hiukan vanhemmaksi, esitetään vieläkin Kalkuttassa. Minä ihailen hänen elämänsä täydellisyyttä; kun hän oli vielä hyvin nuori, kirjoitti hän paljon luonnosta, istuen kaiket päivät puutarhassaan; viidennestäkolmatta vuodestaan tai niiltä paikoin noin viidenteen neljättä saakka, jolloin häntä kohtasi suuri suru, kirjoitti hän ihaninta lemменrunoutta mitä ikinä on kiehellämme tunnettu." — Ja kertojani sanoi tässä syvän liiketuksen valtaamana: "Sanoilla en voi koskaan tulkita, mitä seitsentoistavuotiaana sain hänen lemменrunoistaan. Tämän jälkeen hänen taiteensa syveni, muuttuen aiheeltaan uskonnolliseksi, filosofiseksi; hänen hymneissään kuvastuvat kaikki ihmiskunnan toivomukset. Hän on ensimmäinen meidän pyhimyksistämme, joka ei ole kieltänyt elämää, vaan on itse lähtenyt Elämän ytimestä, ja siksi me häntä rakastamme." Mahdollista on, että olen muistissani muuttanut hänen sanojansa, mutta en hänen ajatuksiensa. "Joku aika sitten", jatkoi kertojani, "piti hänen toimittaa jumalanpalvelus eräässä kirkoistamme — me Brahma Saraaj'n palvelijat olemme ottaneet kielessämme käytäntöön sanan 'kirkko' —; vaikka se on Kalkuttan suurin, niin kansanjoukko ei siihen kuitenkaan mahtunut, vaan täytti akkunat ja läheiset kadutkin, pysähdyttäen liikenteen."

Olen puhutellut muitakin Indiasta tulleita, ja se kunnioitus, jolla he puhuvat tästä miehestä, tuntuu oudolta meidän oloissamme, jossa sekä suuret että pienet ilmiöt peittyvät saman yleisen pilanteon ja halventamishalun alle. Kun rakensimme kirkkojamme, muistimme samallaisella kunnioituksella suuria miehiämme? "Joka aamu kello 3 — tiedän, koska olen itse nähnyt", sanoi eräs kertojistani, — "hän istuu liikkumattomana, vaipuneena mietiskelyyn, eikä herää kahteen tuntiin Jumalan luontoa tutkivista unelmistaan. Hänen isänsä Maha Rishi saattoi joskus istua tällä tavalla koko nousevan päivänkin; matkustaessaan kerran eräällä joella hän vaipui mietiskelyihin maiseman kauneuden johdosta, ja soutajat saivat odottaa kahdeksan tuntia, ennenkuin päästiin matkaa jatkamaan." Hän kertoi sitten minulle Tagoren perheestä, kuinka sen kehdoista on neljän sukupolven aikana tullut vain kuuluisia miehiä. "Nyt elävistä", jatkoi hän, "on mainittava Gogonendranath ja Abanindranath Tagore, jotka ovat taiteilijoita; ja Dwijendranath, Rabindranathin veli, joka on suuri filosofi. Oravat laskeutuvat puiden oksilta hänen olkapäilleen, ja linnut istahtavat hänen kädelleen." Huomaan näiden miesten ajatuksissa tunteen siitä, että on näkyväistä kauneutta; on kuin he kannattaisivat Nietzscheä oppia, ettei saa uskoa siveelliseen tai älylliseen kauneuteen, ellei se ennemmin tai myöhemmin lyö leimaansa fyysillisiin esineisiin. Vastasin: "Itämailla osaatte pitää yllä kuuluisain perheitten mainetta. Eräänä päivänä osoitti minulle muutaman museon johtaja pientä mustaa miestä, joka parhaillaan järjesteli museon kiinalaista kirjatuotekokoelmaa, ja sanoi: 'Hän on Mikadon erikoistuntija tällä alalla, jo neljästoista polvi samasta perheestä tällä paikalla!' Hän vastasi: 'Pojasta saakka on Rabindranathilla ollut ympäristössään kirjallisuutta ja musiikkia.'" Muistin runojen sisällyksen yltäkylläisyyden ja yksinkertaisuuden ja kysyin: "Harjoitetaanko teidän maassanne paljon kansanvalistus-kirjoittelua ja arvostelutyötä? Meillä, erittäinkin minun maassani, on niin paljon työtä, että henkemme luomiskyky asteittain ehtyy, ja kuitenkin ei työmme näytä kantavan hedelmää. Ellei elämämme olisi alituista sodankäyntiä, meillä ei olisi mitään makua, emme tietäisi, mikä on hyvää, eikä meillä olisi kuulijoita eikä lukijoita. Neljä viidesosaa tarmostamme kuluu taisteluun huonoa makua vastaan, esiintyipä se sitten meissä itsessämme tahi muissa." "Minä ymmärrän", vastasi hän, "meilläkin on valistuskirjallisuutemme. Maakylissä luetaan pitkiä jumaltarurunoja, jotka ovat kotoisin keskiajalta, sanskritin kielestä, ja joissa on usein kohtia, jotka kehoittavat kansaa tekemään velvollisuutensa."

II.

Olen pitänyt mukana näiden käännösten käsikirjoituksia päiväkausia, lukien niitä rautatievaunuissa, raitioteiden katoilla ja ravintoloissa, ja usein olen ollut pakotettu panemaan ne pois, etteivät syrjäiset huomaisi niiden aiheuttamaa liikutusta. Näissä lyriikan paloissa, jotka alkukielisessä asussaan — niin ovat indialaiset ystävänä kertoneet — ovat säe säkeeltä paljasta ylevää kauneutta ja rytmiä, värihienoutta, jota on mahdotonta kääntäen tulkita, täynnä runomitallisia uutuuksia, niiden

ajatussisällössä esiintyy se kauneusmaailma, josta olen ikäni kaiken unelmoinut. Vaikka se onkin ylhäisen kulttuurin työtä, tuntuu se kuitenkin tavallisessa maaperässä kasvaneelta, kuin kukka rikkaruohon keskellä. Vuosisatain läpi on säilynyt perintätieto, jolle uskonto ja runous on sama asia, joka on koonnut tunteensa ja ilmitulomuotonsa oppineilta ja oppimattomilta, ja tuonut ne yhteiselle kansalle takaisin. Jos Bengalin sivistys säilyy särkymättä, jos tuo yhteinen elämänymmärrys pääsee kehittymään yhtäläisen vallitsevaksi, hajautumatta kuten meillä tusinaan eri maailmankatsomukseen, jotka eivät tiedä mitään toisistaan, niin sekin, mikä on näissä runoissa salatuimman kaunista, muuttuu muutamien sukupolvien aikana maantienkulkijankin omaisuudeksi. Silloin kun koko Englannissa oli vain yksi ainoa henkinen vastaanottokyky, kirjoitti Chaucer runoelmansa Troilus ja Cressida, ja vaikka hän kirjoitti sen luettavaksi, lauloivat sitä kuitenkin pian runolaulajat. Kuten Chaucerin edeltäjät, kirjoittaa Rabindranath Tagorekin musiikkia sanoihinsa, ja jokainen ymmärtää, että hänen ylitsevuotavaisuutensa, ilmaisun helppoutensa, intohimonsa rohkeus ja yllätystensä monilukuisuus johtuu siitä, ettei hän koskaan esitä mitään, joka on outoa, luonnotonta tai puolustuksen tarpeessa. Nämä runot eivät jää pieninä hyvin painettuina kirjasina naisten pöydille, jossa välinpitämättömät kädet niitä kääntelevät hakeakseen aihetta huoata tarkoituksettoman elämän vuoksi, mikä on kuitenkin kaikki, mitä he elämästä tietävät; ne eivät ole sellaista ylioppilaan lukemista, joka unohtuu, kun tosi elämä alkaa, vaan sukupolvesta toiseen maanteiden matkalaiset ja jokien soutajat niitä laulavat. Odottaessaan toisiaan huomaavat rakastavaiset kuiskaillessaan niiden säkeitä, että niiden synnyttämä Jumalan rakkaus on kuin taikakylpy, jossa heidän oma maallisempi intohimonsa voi jälleen saada nuoruutensa. Joka hetki tulvii tämän runoilijan sydän yli äyräyttensä kastelemaan näitä kaikkia, ilman tunkeilua, ilman alentuvaisuutta, sillä se tietää, että häntä tahdotaan ymmärtää; se on täyttynyt heidän elämällänsä. Matkustaja punaruskeassa vaipassaan, jota hän pitää tomun suojana, tyttö, joka poimii vuoteestaan kuninkaallisen rakastajansa kukkaseppeleestä pudonneita terälehtiä, palvelija tahi morsian odottaen tyhjässä talossa isäntänsä kotiintuloa, ne ovat kuvia sydämen kääntymisestä Jumalan puoleen. Kukut ja joet, soitto näkinkengällä, Indian rankka heinäkuun sade, tahi paahtava kuumuus, ne ovat kuvia niistä mielialoista, jolloin sydän on joko yhtymässä tahi eroamassa; ja tuo mies tuolla joella, joka istuu venheessään soittaen kanneltaan, hän on kuin joku salaperäinen olio kiinalaisessa maalauksessa, täynnä salamyhkäistä tarkoitusta, hän on Jumala Itse. Tämä mielikuvitus näyttää sulattaneen itseensä koko kansan, koko sivistysmuodon, joka on meille mittaamattoman outo; ja kuitenkin se ei liikuta meitä siksi, että se on outoa, vaan siksi, että olemme kohdanneet siellä oman kuvamme, kuin olisimme vaeltaneet Rossetti'in salavametsässä, tai kuulleet — kenties ensi kertaa kirjallisuudessa — äänemme kuin unessa.

Renessanssin jälkeen on Europan pyhimysten sana — niin tuttuja kuin heidän kuvansa ja heidän ajatusmaailmansa rakenne ovatkin — lakannut kiinnittämästä meidän huomiotamme. Me tiedämme, että meidän täytyy lopuksikin luopua maailmasta, ja me olemme tottuneet mietiskelemään väsymyksen tai innostuksen hetkinä vapaaehtoista luopumista siitä, mutta kuinka voimme me, jotka olemme lukeneet niin paljon runoutta, nähneet niin monta maalausta, kuunnelleet niin paljon musiikkia, jossa lihan ja sielun huuto tuntuu yhtyvän yhdeksi, jättää sen äkkiä ja jyrkästi? Mitä yhteistä on meillä pyhän Bernhardin kanssa, joka peitti silmänsä, etteivät ne näkisi Sveitsin järvien kauneutta, tai Ilmestyskirjan hurjan kaunopuheisuuden kanssa? Me käyttäisimme, jos voisimme, mitä miellyttävimpiä sanoja, kuten tässä kirjassa. "Olen sanonut jäähyväiset. Hyvästelkää tekin minua, veljet! Minä kumarran teille kaikille ja lähden. Tässä annan takaisin oveni avaimet — luovun kaikista oikeuksistani huoneeseeni. Pyydän teiltä vain viimeisiä ystävällisiä sanoja. Olimme naapureina kauan, mutta minä sain enemmän kuin voin antaa. Nyt on päivä koittanut ja lamppu, joka on valaissut huonettani, on sammunut. Käsky on tullut, ja minä olen valmis matkalle." Ja näinhän huutaa meidän oma sydämemme, kun se on kauimpana Tuomas Kempiläisestä tai Bunyanista, kristityn vaelluksen miehestä: "Ja koska minä rakastan tätä elämää, niin tiedän rakastavani kuolemaa yhtä paljon." Mutta tämä kirja ei sisällä kaikkea ainoastaan silloin, kun aatoksemme askaroi eron tunnelmissa. Emmehän olleet tienneet, että rakastimme Jumalaa, tuskinpa lienemme Häneen uskoneetkaan; mutta katsoessamme kulunutta elämäämme, kun olemme etsineet polkuja sen tiheiköistä, kun olemme iloinneet vuorten yksinäisyydessä, kun olemme vaatineet salaisesta käskystä omiksemme niitä naisia, joita olemme rakastaneet, me huomaamme tuon liikutuksen, joka luo sydämiimme tämän salaperäisen sulouden. "Astuen sydämeeni pyytämättä, kuin joku tavallisesta joukosta, tuntemattomana minulle, painoit sinä, kuninkaani, ijankaikkisuuden sinetin moneen häipyvään hetkeen." Tämä ei ole enää kammion tai ruoskan hurskautta; on kuin kohoaisimme ymmärtämään maalarin taidenäkemysentisestään kasvanutta voimaa, kun hän kuvaa tomua ja aurinkoa, ja kokeaksemme samallaista saamme mennä aina Pyhään Franciscukseen ja William Blakeen, jotka ovat näyttäneet niin vierailta väkivaltaisessa historiassamme.

III.

Me kirjoitamme laajoja teoksia, joista ei kenties ainoakaan sivu ole tuottanut syntyessään tekijälleen mielihyvää, luottaen jonkun yleisen suunnitelmamme pätevyyyteen, aivan samoin kuin ponnistellemme ansaitaksemme rahaa, tai ahdamme päämme täyteen politiikkaa — kaikki ikäviä asioita, silloin kun ne

on käytännössä suoritettava — kun sitävastoin Tagore, aivan samoin kuin Indian sivistysmuotokin, on tyytynyt siihen, että on löytänyt elämän sielun ja antautunut sen itsetahtoisen ilmitulon tulkiksi. Hän näyttää usein panevan elämänsä niiden rinnalle, jotka elävät enemmän meidän tapaamme ja joilla on maailmassa näennäistä arvovaltaa, ja tämän hän tekee nöyrästi ja vaatimattomasti, ikäänkuin hän olisi varma ainoastaan siitä, että tämä tie on paras hänelle: "Kotiin mennessään vilkaisevat ihmiset minuun, hymyilevät ja minä häpeän syvästi. Istun kuin kerjäläistyttö, peittäen kasvoni vaipallani, ja kun minulta kysytään, mitä tahdon, katson maahan enkä vastaa." Toisen kerran, muistaessaan, miten erilainen hänen elämänsä muinoin oli, hän sanoo: "Monta hetkeä olen viettänyt ottelussa hyvän ja pahan välillä, mutta nyt on leikkitoverilleni tyhjyyden päiviltäni mieluista saattaa sydämeni luoksensa; enkä tiedä, miksi tämä äkillinen kutsu siihen, mikä on hyödytöntä epäjohdonmukaisuutta." Viattomuudellaan ja yksinkertaisuudellaan, jolla ei ole vertaistaan kirjallisuudessa, saattaa hän linnut ja lehdet lukijalle yhtä läheisiksi kuin lapsille, ja tekee vuodenaikojen vaihdokset yhtä suuriksi tapauksiksi kuin ne olivat, ennenkuin ajatuksemme astuivat väliin. Toisin ajoin ihmettelen, lieneekö hän perinyt tuon kaiken Bengalin kirjallisuudesta tai uskonnosta, kunnes minua taas toisekseen, muistaessani, että taivaan linnut istahtavat hänen veljensä kädelle, miellyttää kuvitella, että se on perinnöllistä, että se on salaisilmiö, joka on kasvanut vuosisatojen kuluessa kuin jonkun Tristanin ja Pelanoren kohteliaisuus. Ja tosiaankin, kun hän puhuu lapsista, niin ei voi varmaan sanoa, ottaen huomioon kuinka outo tämä ala on hänelle, kirjoittaako hän kuitenkin pyhimyksistä: "He rakentavat huoneensa hiekasta ja leikkivät näkinkengän kuorilla. He köynnöstävät venheensä kuihtuneilla lehdillä ja liukuvat hymyillen avaroilla syvyyksillä. Maailmojen merenrannoilla lapset leikkivät. He eivät osaa uida, eivätkä laskea verkkoja. Helmenpyytäjät sukeltavat helmiänsä hakemaan, kauppiat purjehtivat laivoillaan, mutta lapset kokoilevat kirjavia kiviä ja viskaavat ne taas syrjään. He eivät hae salattuja aarteita, eivätkä osaa laskea verkkojansa."

(Suomentanut *Osmo Iisalo*.)

UHRILAULUJA

1.

Sinä teit minut äärettömäksi, sinua miellytti tehdä niin. Tämän hauraan astian sinä tyhjensit jälleen ja jälleen ja täytit sen aina tuoreella elämällä.

Tämän pienen ruokohuilun sinä kiidätit yli laaksojen ja kukkuloiden ja puhalsit sen kautta aina uusia säveliä.

Sinun kättesi kuolematon kosketus saattaa pienen sydämeni rajat riemuun raukenemaan ja se synnyttää sanoja, joita ei voi lausua ihmiskieli.

Sinun äärettömät lahjasi otan minä vastaan vain näillä varsin vähäisillä käsilläni. Aikakaudet vierivät, ja sinä vuodatat yhä edelleen, ja aina on tilaa täyttämiseksi.

2.

Jos sinä käsket minua laulamaan, on minusta kuin sydämeni tahtois haljeta ylpeydestä. Katson kasvoihin sinua, ja silmäni käyvät kyyneliin.

Kaikki, mikä on kovaa ja epäsointuista elämässäni, sulaa silloin suloiseen harmoniaan. Ja minun hartauteni kohottaa siipensä niinkuin lieto lintu, joka lentää järven yli.

Tiedän, että lauluni ilahduttaa sinua. Tiedän, että voin päästä sinun eteesi vain laulajana.

Laulun laajojen siipien palteilla kosketan sinun jalkojasi, joihin en koskaan voisi edes pyrkiä ylettymään.

Laulamisen hurmasta humaltuneena minä unohdan itseni kokonaan ja nimitän ystäväksi sinua, joka olet minun valtiaani.

3.

En tiedä, kuinka laulat, mestarini. Kuuntelen aina äänettömässä kummastuksessa.

Säveltesi valkeus valaisee maailman. Säveltesi elämänhenkäys käy taivaasta taivaaseen. Sävelten pyhä virta särkee tieltään kaikki paatiset padot ja vyöryy edelleen.

Sydämeni ikävöi liittyä laulantaasi ja etsii turhaan ääntä itselleen. Tahtoisin puhua, mutta puheeni ei soinnu yhteen laulun kanssa, siksi huudan pettyneenä. Olet vanginnut sieluni laulusi määrättömillä silmukoilla, oi mestarini!

4.

Sinä elämäni elämä! Olen aina koettava pitää ruumiini puhtaudessa, tietäen, että elävä henkäyksesi lepää jäsenilläni.

Olen aina koettava pitää valheen kaukana ajatuksistani, tietäen, että sinä olet totuus, joka olet sytyttänyt järjen valon sielussani.

Olen aina koettava karkoittaa kaiken pahan ja halvan sydämestäni ja pitää rakkauteni kukoistuksessa, tietäen, että sinä vallitset sydämeni kaikkeinpyhimässä.

Ja on oleva aina minun pyrkimykseni sinua kaikissa minun teoissani todistaa, tietäen, että saan tarmon toimia sinun voimastasi.

5.

Pyydän tuokion kärsivällisyyttä saadakseni istua sinun vierelläsi. Työn, jota teen, olen myöhemmin lopettava.

Ei lepoa eikä rauhaa saa sydämeni täällä kasvojesi katsonnasta, ja minun työni tuntuu rajattomalta vaivalta rannattomalla vaivan ulapalla.

Tänään tuli kesä suristen ja suhisten ikkunaani. Ja mehiläiset lauloivat kukkivan lehden pihoilla lemmenlaulujaan.

Nyt on aika istua hiljaa kasvoista kasvoihin sinun kanssasi ja laulaa sinulle elämän omistusta tällä vaikenevalla, yli tulvehtivalla lomahetkellä.

6.

Poimi tämä pieni kukkanen ja ota se äläkä viivyttelä, minä pelkään sen kuihtuvan ja tomuksi raukenevan.

Se ei ole saapa sijaa sinun kiehkurassasi, mutta kunnioita sitä kätesi tuskanpuristuksella ja poimi se pois! Pelkään, että päivä on päättävä ennen kuin huomaankaan ja loppuva aika uhraamisen.

Vaikka sen väri ei ole syvä eikä sen tuoksu väkevä, käytä tämä kukkanen palvelukseesi ja poimi se niin kauan kuin aika on.

7.

Lauluni on luopunut koruistaan. Se ei upeile puvuin eikä somistimin. Koristeet voisivat häiritä yhteyttämme, ne muodostuisivat muuriksi meidän välillemme. Sinun kuiskauksesi voisi hukkaa sanahelinään.

Runoilijajalpeyteni kuolee häpeään sinun kasvojesi edessä. Olen istunut jalkojesi juureen, oi mestari-runoilija! Salli minun tehdä elämäni vilpittömäksi ja yksinkertaiseksi kuin huilu, jonka sinä täytät sävelillä!

8.

Lapsi, joka on puettu ruhtinaalliseen vaatteukseen ja kantaa jalokiviä kaulassaan, kadottaa kaiken leikki-ilonsa, sillä hänen pukunsa vaivaa häntä joka askeleella.

Pelosta, että se voisi revetä tai tomuun tahrautua, hän pysyttelee kaukana maailmasta eikä tohdi tuskin liikkuaakaan.

Äiti, sinun pakkokoreutesi ei ole mikään etu, jos se sulkee meidät pois maan terveellisestä tomusta, jos se riistää meiltä oikeuden astua suuren, yhteisen, inhimillisen elämän turulle.

9.

Houkka, joka koetat kantaa itseäsi omilla hartioillasi! Kerjäläinen, joka tulet omille oville kerjäämään!

Laske taakkasi hänen käsiinsä, joka kaikki kantaa, äläkä katso taaksesi murhemielin!

Himosi sammuttaa heti lampun valon, jota sen henkäys koskettaa. Se on epäpyhä — älä ota vastaan sen saastaisista käsistä mitään antimia. Ota vain, mitä pyhä rakkaus sinulle tarjoaa!

10.

Tässä on sinun astinlautasi, siellä lepäävät sinun jalkasi, missä elävät köyhimmät ja kurjimmat ja kadotetut.

Jos koetan sinuun päin kumartua, ei pääni saavuta syvyyttä, missä jalkasi lepäävät keskellä köyhimpiä ja kurjimpia ja kadotettuja.

Ilpeä ei voi koskaan sinua lähestyä nöyrien vaatteissa vaeltaessasi keskellä köyhimpiä ja kurjimpia ja kadotettuja.

Minun sydämeni ei löydä koskaan tietään sinne, missä sinä pidät ystävyyttä kera ystävättömien, keskellä köyhimpiä ja kurjimpia ja kadotettuja.

11.

Jätä tuo rukousnauhan ruikutus, helkytys ja kalistaminen! Ketä rukoilet sinä tässä yksinäisessä, himmeässä templinsopessa, sen suljetussa portissa? Avaa silmäsi ja katso, Jumalasi ei seiso edessäsi.

Hän on siellä, missä kyntäjä kyntää kovaa maankamaraansa ja missä kivenhakkaaja murtaa kiviään. Hän on heidän kansaan sateessa ja päivänpaisteessa ja hänen pukunsa on pölyyntynyt. Riisu pyhä vaippasi ja astu alas hänen luokseen maan tomuun!

Vapautus? Mistä on vapaus löydettävissä? Meidän mestarimme on riemumielin ottanut päälleen luomisen kahleet, hän on sidottu meihin ainiaaksi.

Tule tänne, jätä mietiskelysi, heitä kukkasat ja suitsutukset! Mitä se tekee, vaikka vaatteesi menisivät rikki ja tahrautuisivat? Mene vastaan hänelle, auta häntä hänen työssään hikiotsaisena.

12.

Aika, jota matkani vaatii, on pitkä ja tie on pitkä.

Minä tulin vaunuilla valon ensimmäisessä välähdyksessä ja jatkoin matkaani halki maailman erämaan ja jätin jälkeni moneen tähteen ja kiertotähteen.

Se tie on pisin, joka johtaa lähimmä itseäsi, ja se harjoitus on vaikein, jolla yksinkertaisin sävel saavutetaan.

Jokaiselle etäisimmälle ovelle täytyy vaeltajan kolkuttaa, siksi kuin hän saapuu omalleen, ja kaikkien ulkopuolisten maailmoiden läpi täytyy taivaltaa tullakseen vihdoinkin sisimpään pyhäkköön.

Ja minun katseeni liitelivät ja lentelivät laajalle, ennen kuin minä suljin silmäni ja sanoin: "Täällä sinä olet!"

Kysymys ja huuto: "Oi missä?" sulaa tuhansiin kyynelvirtoihin ja hukuttaa maailman tuohon tulvehtivaan vakuutukseen: "Minä olen!"

13.

Laulu, jota tulin laulamaan, jää tähän päivään saakka laulamattomaksi.

Minä käytin päiväni virittäökseni ja uudesta-virittäökseni soitintani.

En saanut siitä poljentoa, sanat eivät oikein sattuneet, vain toivomisen tuska on sydämessäni.

Kukka ei ole auennut, vain tuuli ohitse humisee.

En ole nähnyt hänen kasvojaan, en kuullut hänen ääntään, vain hänen hiljaisen askeleensa olen kuullut kadulla taloni edessä.

Pitkä päivä meni siihen, että koetin valmistaa hänelle istuinta permannolle. Mutta lamppu ei ole vielä sytytetty, enkä minä voi pyytää häntä huoneeseeni.

Elän toivossa saada tavata häntä, mutta vielä ei ole hetki tapaamisen.

14.

Minun toiveeni ovat monet, minun huutoni anelee armahdusta. Mutta sinä olet minut yhäti pelastanut tuolla jäykällä epäämisesilläsi. Tuolla tuimalla armollasi olet sinä läpitukenut elämäni.

Päivästä päivään teet minut suurten, yksinkertaisten armolahjojesi arvoiseksi, jotka minulle annoit pyytämättä — taivaan valon, ruumiin, elämän ja hengen — ja pelastat minut liiallisista toivomuksista.

On aikoja, jolloin viivyttelen ja vitkastelen, ja toisia aikoja, jolloin herään ja riennän päämäärääni etsimään. Mutta julmana kätkeydyt sinä minun edestäni.

Päivästä päivään teet, minulta aina kieltäen itsesi, minut arvoiseksi sinua täysin vastaanottamaan ja pelastat minut heikkojen, epävarmojen toiveiden vaarasta.

15.

Tässä olen sinulle lauluja laulaakseni. Minun paikkani on sinun salisi sopessa.

Minulla ei ole mitään tehtävää sinun maailmassasi. Hyödytön elämäni voi vain virrata säveliin vailla tarkoitusta.

Kun lyö äänettömän palvelukseksi hetki keskiyön tummassa temppelissä, käske minua, mestarini, eteesi laulamaan!

Kun kultainen harppu on aamunkoitossa viritetty, tee minulle se kunnia, että käsket minun eteeni astua!

16.

Minulla on ollut kutsu tämän maailman juhlaan, ja niin on siunaus yllä elämäni. Minun silmäni ovat nähneet, minun korvani kuulleet.

Minun osani tässä juhlassa oli soittaa soitintani, ja minä olen tehnyt kaikki, mitä osasin.

Nyt kysyn minä, onko vihdoinkin tullut aika sisälle astua tohtiakseni ja sinun kasvosi nähdäkseni ja kumartaakseni sinua äänettömällä kunnioituksella.

17.

Minä varron vain rakkautta sen käsiin vihdoinkin antautuakseni. Siksi olen minä niin myöhäinen ja siksi olen minä niin moneen laiminlyöntiin vikapää.

Ne tulevat lakikirjoineen ja pykälineen minua sitoakseen, mutta minä pujahdan heiltä pakoon alati, sillä minä varron vain rakkautta, vihdoinkin sen käsiin antautuakseni.

Ihmiset moittivat minua ja nimittivät minua ajattelemattomaksi, enkä epäile, että he ovat oikeassa minua moittiessaan.

Toripäivä on ohitse, työteliäät ovat kaikki askareensa toimittaneet. Ne, jotka turhaan tulivat minua kutsumaan, menivät pois vihastuneina. Mutta minä varron vain rakkautta sen käsiin vihdoinkin antautuakseni.

18.

Pilvet saartavat päälle pilvien, ilma pimenee. Rakkaani, miksi annat minun vartoa ypyöksin ovesi ulkopuolella?

Keskipäivän työn ahertavalla ajalla vetoan ihmisiin, mutta tänä himmeänä, yksinäisenä päivänä on toivoni vain sinussa.

Ellet näytä minulle kasvojasi, jos jätät minut tien oheen, niin en tiedä, kuinka pitkiä sadehetkiäni kuluttaa.

Tuijotan pilven etäiseen punerrukseen, ja minun sydämeni vaeltaa valittaen rauhattoman tuulen kera.

19.

Ellet sinä puhu, tahdon täyttää sydämeni sinun vaihtolollasi ja olla kärsivällinen, Tahdon odottaa ja olla hiljaa kuin yö tähtisine valvojineen, pää syvään kärsivällisyyteen kumartuneena.

Aamu on varmasti sarastava, pimeys haihtuva, sinun äänesi kultaisina virtoina vilisevä ja pilvistä alas kohiseva.

Silloin tulevat sinun sanasi kaikkien minun linnunpesieni laulussa sinkoamaan ja sinun säveleesi tulevat minun tuuheiden lehtojeni kukkasina puhkeamaan.

20.

Henkeni harhautui, ah, lotoksen kukintapäivänä, enkä minä tiennyt siitä. Minun korini oli tyhjä ja kukka jäi hoitamatta.

Vain silloin tällöin lankesi murhe minun päälleni, minä valvahdin unestani ja tunsin oudon, ohimenevän tuoksun henkäyksen hyvähajuisessa etelätuulella.

Tuo haihtuva sulous teki minun sydämeni kaihosta kipeäksi, ja minusta tuntui, että se oli kesän kiimainen henki, joka etsi täyttymystään.

Minä en tiennyt vielä, että se oli niin lähellä, että se oli minun ja että täydellinen sulous oli puhjennut kukkaan minun oman sydämeni syvyydessä.

21.

Minun on venhoni vesille lykättävä. Haikein hetkin vierii aika rantamalla — voi minua!

Kevät kuihtuu kukkineen ja jättää jäähyväisensä. Ja minä varron ja vitkastelen turhien, lakastuneiden lehtien taakan alla.

Aallot hyrskyvät ja keltaiset lehdet lentelevät pitkin viimeisen ruohotörmän rantaa ja putoavat.

Mihin tuijotat tyhjyyteen! Etkö tunne vavistuksen ilmoja vaeltavan kuin kaukolaulun, jonka sävel tänne aaltojen tuolta puolen ajelehtii?

22.

Sateisen heinäkuun syvässä varjossa sinä astut askelin äänettömin, vaieten niinkuin yö ja pettäen vartijoita.

Tänään on aamu sulkenut silmänsä äänekkään itätuulen vaativasta huudosta huolimatta. Tiheä huntu on kattanut aina valppaan, siintävän taivaankannen.

Metsät ovat laanneet laulustaan ja kaikki talot ovat ovensa teljenneet. Sinä olet yksinäinen kulkija autioilla kaduilla. Oi, sinä ainut ystäväni, sinä rakkahin, minun taloni ukset ovat auki — älä mene ohitse kuin unelma!

23.

Ystäväni, oletko ulkona myrskyisessä yössä rakkautesi rataa samoamassa? Taivas ähkii niinkuin se, joka on toivonsa kadottanut.

En saa unta tänä yönä. Avaan oveni aina jälleen ja katson pimeyteen, ystäväni.

En voi nähdä eteeni ollenkaan. Minä kysyn: missä on tiesi?

Minkä pikimustan virran pimeitä rantoja pitkin, minkä uhkaavan kaukokorven rajaa, minkä eksyttävien varjojen onkaloitse etsit tietäsi minun luokseni, ystäväni?

24.

Kun päivä on ohitse, kun linnut vaikenevat ja tuuli uupuneena uinahtaa, heitä hämyn huntu silloin taajaan ylitseni, niinkuin olet kattanut kaiken maan unen peitteellä ja sulkenut suloisesti kaihoiset lotoskukat illan himmetessä.

Ota vaeltajalta, jonka eväspussi on tyhjä ennen matkan päättymistä, jonka puku on pölyinen ja repaleinen ja jonka voimat ovat voipuneet, ota pois häneltä hänen häpeänsä ja hänen köyhyytensä ja uudista hänen elämänsä niinkuin kukka yön laupiaan katveessa uudistuu.

25.

Kun uupumuksen yö tulee, salli minun antautua uneen ilman taistelua ja sinuun luottaen levähtää!

Älä salli väsyneen hengen pakottaa minua palvelukseesi köyhästi valmistautumaan!

Sinä heität yön hunnun yli päivän uupuneiden silmien uudistaaksesi niiden katseen valvomisen tuoreeseen hilpeyteen.

26.

Hän tuli ja istahti minun sivulleni, enkä minä havannut. Voi minua kurjaa, mikä kirottu uni se oli!

Hän tuli vaikenevassa yössä. Hänellä oli harppu kädessään ja hänen säveleensä helkkyivät minun unelmissani.

Ah, miksi vierivät minun yöni täten hukkaan? Ah, miksi en saa milloinkaan nähdä hänen kasvojaan, hänen, jonka henkäys untani koskettaa?

27.

Valkeus, oh, missä on valkeus? Sytytä se pyyteen polttavassa tulella!

Tuossa on lamppu, mutta ah! ei mitään liekin lepattamista, — sydämeni, onko se sinun kohtalosi! Silloin olisi kuolema paljon parempi sinulle.

Kurjuus koputtaa ovelle ja kuuluttaa, että herrasi valvoo ja huutaa sinua yön pimeydessä metsän siimekseen.

Pilvet peittävät taivaan ja sade lankeaa lakkaamatta. En tiedä, mitä minussa liikkuu, — en tajua sen tarkoitusta.

Salaman leimaus heittää syvemmän pimeyden silmilleni, ja minun sydämeni haparoi polkua, millä yön äänet kutsuvat minua.

Valkeus, oh, missä on valkeus? Sytytä se pyyteen polttavassa tulella! Ukkonen jyrisee ja tuuli samoaa ulvoen tyhjiydessä. Yö on musta, musta kuin kivi. Älä anna hetkien kulua pimeydessä! Sytytä rakkauden lamppu elämällesi!

28.

Itsepintaisesti pidättävät kahleet minua, mutta sydämeeni koskee, kun tahdon ne katkaista.

Vapautta minä tarvitsen, mutta minä häpeän toivoa sitä.

Olen varma, että sinussa asuu arvaamaton rikkaus, ja sinä olet minun paras ystäväni, eikä minulla kuitenkaan ole sydäntä heittää ulos kaikkea katinkultaa, mikä täyttää kammioni.

Verho, joka minut peittää, on tomun ja kuolon verho. Minä vihaan sitä ja kuitenkin rakastan.

Minun virhini on syvä, minun vikani suuri, minun häpeäni raskas ja salainen, mutta kuitenkin, kun saavun parastani pyytämään, minä vapisen pelvosta, että on tullut kuulluksi rukoukseni!

29.

Hän, jonka nimelläni ympäröin, itkee vankeudessa. Olen aina puuhassa rakentaa muureja hänen

ympäriin, ja mikäli kiviaidat päivä päivältä kohti taivasta kohoavat, sikäli kadotan minä näkyvistäni todellisen olemukseni niiden syvässä siimeksessä.

Ylpeilen mahtavasta muuristani, muuraan sitä soralla ja savella, ettei jäisi pienintäkään koloa tähän nimeen. Ja kaikessa tässä hommassani minä kadotan näkyvistäni todellisen olemukseni.

30.

Kuljin yksin tietäni metsän siimekseen. Mutta kuka seurailee minua vaikenevassa pimeydessä?

Hiivin syrjään häntä välttääkseni, mutta en pääse hänen läsnäolostaan.

Hän pölyttää tomun maasta ylvästelyllään, hän liittää kuuluvan äänensä joka sanaan, minkä lausun.

Se on minun oma pieni itseni, herra, se ei osaa hävetä, mutta minä häpeän saapuessani sinun ovellesi hänen seurassaan.

31.

"Virka minulle, vanki, kuka on sitonut sinut?"

"Sen teki mestarini", sanoi vanki, "minä luulin voivani lahjoa kaikki maailmassa voimalla ja rikkauksella. Kokosin omaan aarreaittani rahan, joka kuului kuninkaalle. Kun uni voitti minut, levähdin vuoteella, joka oli herralleni valmistettu, ja herätessäni tapasin itseni vankina omassa aarreaitassani."

"Virka minulle, vanki, kuka on takonut nämä katkaisemattomat kahleraudat?"

"Minä ne tein", vastasi vanki, "minä ne olen takonut huolellisesti. Minä luulin kahlehtivani maailman voittamattomalla voimallani pidättääkseni häiritsemättä vapauden vain itselleni. Niin taoin yötä päivää kahleita suurilla pajatulilla ja kovilla, julmilla vasaran-iskuilla. Ja kun työ oli tehty, sen kaikki renkaat valmistetut katkeamattomiksi, silloin tapasin itseni niiden syleilystä."

32.

Kaikin keinoin kahlehtivat minua ne, jotka rakastavat minua tässä maailmassa. Toisenlainen on sinun rakkautesi, se on suurempi kuin heidän, sinä vapautat minua.

He eivät tohdi jättää minua yksin, etten heitä unohtaisi. Mutta päivä päivän perästä kuluu, etkä sinä ole nähtävissä.

Ellen huuda sinua rukouksissani, ellen pidä sinua sydämessäni, odottaa kuitenkin rakkautesi minua kohtaan minun rakkauttani.

33.

Kun päivä oli, tulivat he minun talooni ja sanoivat: "Me tahdomme vain aivan vähän tilaa täällä."

He sanoivat: "Me autamme sinua kunnioittamaan Jumalaasi, ota sinä meidänkin osamme hänen armostaan!" Ja sitten sijoittuivat he soppeen ja istuivat hiljaisina ja vaatimattomina.

Mutta yön pimeydessä minä huomaan, miten he melulla ja raivolla murtautuvat pyhään lippaaseeni ja tempaavat herjaisella ahneudella uhrin minun Jumalani alttarilta.

34.

Jätä vain tämä vähäinen jäljelle minusta, että voin sinua kaikekseni nimittää!

Jätä vain tämä vähä tahtoni minulle, että tunnen sinut joka taholla, tulen sinun luoksesi joka asiassa ja tarjoan sinulle joka hetki rakkauteni!

Jätä vain tämä vähäinen jäljelle minusta, etten sinua koskaan kadottaisi!

Jätä vain nämä vähät kahleet minulle, joilla sinun tahtosi on sitonut minut ja tarkoituksesi täyttynyt minun elämässäni, — rakkautesi kahleraudat.

35.

Missä henki on ilman pelkoa, siellä kannetaan pää korkealla;
missä tietäminen on vapaa;
missä maailmaa eivät ahtaat kotoiset seinät särje kappaleiksi;
missä sanat tulevat totuuden syvyyksistä;
missä uupumaton pyrkimys kurkottaa kätensä kohti täydellisyyttä;
missä järjen selvä virta ei eksy tieltään tottumuksen kuivassa hietikossa;
missä sinun opastamasi henki johtaa aina aina avartuvaan ajattelemiseen ja toimintaan. —
Tähän vapauden taivaaseen, Isäni, salli minun maani valveutua!

36.

Tämä on minun rukoukseni sinulle. Herra — iske, iske virhin juureen saakka sydäntäni!
Anna minulle voimaa iloni ja murheeni keveästi kantaa!
Anna minulle voimaa tehdä rakkauteni hedelmälliseksi palveluksessa!
Anna minulle voimaa, etten koskaan kieltäisi käsivarsiani enkä julkean mahdin edessä polviani notkistaisi!
Anna minulle voimaa kohottaa henkeni yli arkipäivän pikkurihkamien!
Ja anna minulle voimaa alistaa voimani rakkaudessa sinun tahdollesi!

37.

Luulin, että matkani oli päättynyt voimani viimeiselle rajalle — että polku oli suljettu edessäni, että varasto oli tyhjentynyt ja aika tullut etsiä turvaa ja kätkeytyä hiljaisuuteen.
Mutta minä huomaan: tahtosi ei tunnusta mitään matkanpäättä minulle. Kun vanhat sanat kuolevat kielelläni, silloin soinnahtavat uudet säveleet sydämessäni. Ja missä vanha tie haihtuu, siinä ilmestyy uusi maa ihmeineen.

38.

Että tarvitsen sinua, vain sinua — sitä on minun sydämeni lakkaamatta toistettava. Kaikki toiveeni, jotka minua öin päivin raatelevat, ovat kauttaaltaan turhia ja mitättömiä.
Niinkuin yö kätkee pimeydessään pyrkimyksen valkeuteen, niin kaikuu itsetiedottomuuden syvyyksistä huuto: "Minä tarvitsen sinua, vain sinua!"

39.

Jos minun sydämeni on kova ja kuivettunut, vuodata armon sade minun ylitseni!
Jos lempeys on kadonnut elämästäni, saavu sävelten myrskynä!
Jos työn tohina ja pauhu minut saartaa ja sulkee pois haudan tuolta puolen, tule minun luokseni, Herra hiljaisuuden, tuo rauhasi ja leposi minulle!
Jos kerjuri sydämeni piiloutuu soppeen ja sulkeutuu, murra ovi, minun Kuninkaani, ja samoa sisälle kuninkaallisessa komeudessa!
Jos himo sokaisee minun sieluni harhalla ja tomulla, sinä Pyhä, sinä Valvovainen, tule salamassa ja ukkosessa!

40.

Jumala pidättää päivästä päivään sadettaan kuivuneelta sydämeltäni. Taivaanranta on hehkuvan paljas, ei ohuintakaan verhoa, ei hennointakaan hattaraa, ei heikointakaan viittausta etäisestä viilentävästä värinästä.

Lähetä vihasi myrsky, musta kuin kuolema, jos se on sinun tahtosi, ja ruoski salaman vitsalla äärestä ääreen taivaankantta!

Mutta lopeta, Herra, kutsu takaisin tämä painostava, vaikeneva kuumuus, joka on niin terävä, julma ja äänetön ja polttaa poroksi sydämeni synkällä epätoivolla!

Anna armosi pilven riippua raskaana pääni päällä niinkuin on äidin kyyneltyvä katse päivänä, jolloin isä on suutuksissa.

41.

Missä seisot sinä heidän kaikkien takana, armas, ja verhoudut varjoon? He tyrkkivät sinua ja kulkevat ohitsesi tomuisella tiellä niinkuin et olisi mitään. Minä odotan tässä väsymykseni tuokiot ja levitän sinulle lahjojani, mutta ohikulkijat ottavat kukkani yhden toisensa jälkeen, ja minun korini on jo melkein tyhjä.

On mennyt aamu, on painunut keskipäivä. Minun silmäni käyvät unesta raskaiksi illan varjojen langetessa. Ihmiset menevät kotiinsa ja katsovat minuun ja hymyilevät, ja minua hävettää. Istun niinkuin kerjäläistytty ja peitän kasvoni vaatteellani, ja kun he kysyvät, mitä minulta puuttuu, painan minä alas silmäni enkä vastaa mitään.

Oh, kuinka voisin minä heille virkkaakaan, että sinua minä odotan ja että sinä lupasit tulla! Kuinka saisin sanotuksi häpeältäni, että kannan tätä köyhyyttä häälahjanani! Säilytän, ah, tätä ylpeyttäni sydämen sisimmässä.

Istun ruohistossa ja haaveilen taivaaseen päin sinun saapumisesi äkillisestä kirkkaudesta — kaikki valot syttyvät leimahtaen, kultaiset siivet suhisevat vaunujesi ympärillä, ja tien kulkijat seisahtuvat ällistyneinä, kun he näkevät sinun astuvan alas istuimeltasi kohottaaksesi minut maan tomusta ja sijoittaaksesi vierellesi, minut, repaleisen kerjäläistytön, joka värisee ujoudesta ja ylpeydestä niinkuin kesätuulussa köynnöskasvi.

Mutta aika vierii, eikä kuulu vaununratasten jyrinää. Moni loistava, pauhaava ja kirkuva parvi rientää ohitseni. Sinäkö vain seisot varjossa ja vaikenet heidän kaikkien takana? Ja minäkö vain varron ja itken ja jäydän sydäntäni turhassa ikävöimisessä?

42.

Varhain aamulla kuulin kuiskeen, että meidän piti purrella purjehtia, vain sinun ja minun, eikä kenenkään kuolevaisen pitänyt tietää meidän toivioletkestemme maahan ei-mihinkään ja päämäärään yhtä olemattomaan.

Rannattomalla valtamerellä, vaikenevan, kuuntelevan hymyilysi paistaessa, paisuisivat minun lauluni säveleiksi, vapaiksi kuin aallot, kaikista sanojen kahleista kirpoutuneina.

Eikö vielä ole aika? Onko vielä työtä tekemättä? Katso, ilta lankesi rannikoille ja merilinnut rientävät sen riutuvassa valossa pesilleen.

Kuka tietää, milloin kahle on katkeava ja pursi niinkuin painuvan päivän viimeinen kimmellys yöhön katoava?

43.

Oli päivä, jolloin en ollut valmis sinulle. Ja sinä astuit sydämeeni minulle outona ja kutsumattomana niinkuin joku joukosta, oi Kuninkaani, ja painoit ijäisyysleimasasi moneen elämäni haihtuvaan silmänräpäykseen.

Ja tänään, kun sattumalta valkaisen ympäristöäni, löydän sinettisi tomuun siroteltuina, sekaantuneina arkipäivän ilojen ja surujen muisteloihin sekä unohdettuina.

Et kääntynyt ylenkatseella pois tomun lapsellisista leikeistä, ja askel, jonka kuulin kisapaikalla, on sama, joka kaikuu tähdestä tähteen.

44.

Tämä on minun onneni: odottaa ja valvoa tiellä, missä varjo ajaa valoa ja sade saapuu kesän valveutuessa.

Airuet tuovat minulle viestin tuntemattomista taivaista ja tervehtivät minua ja rientävät edelleen. Sydämeni iloitsee ja suloinen on sukostelevien ilmojen henkäys minulle.

Aamusta illanhämärään asti istun tässä oven edessä, ja minä tiedän, että äkkiä saapuu se onnellinen silmänräpäys, jolloin tulen näkeväksi.

Sillävälin hymyilen ja laulan yksinäni. Sillävälin täyttyy ilma lupauksen tuoksulla.

45.

Ettekö kuullut hänen hiljaista askeltaan? Hän tulee, hän tulee, hän tulee aina.

Joka hetki, joka aika, joka päivä, joka yö hän tulee, hän tulee, hän tulee aina.

Monta laulua olen laulanut monessa mielialassa, mutta sieluni säveleet ovat vain tuota yhtä kuuluttaneet: hän tulee, hän tulee, hän tulee aina.

Metsätiellä, aurinkoisen huhtikuun tuoksuvina päivinä, hän tulee, hän tulee, hän tulee aina.

Pilvien ukkosvaunuilla, heinäkuun öiden kosteassa autereessa, hän tulee, hän tulee, hän tulee aina.

Surussa surunkin perästä painaa hänen askeleensa minun sydäntäni ja hänen jalkojensa kultainen jälki saa minun riemuni jälleen leimahtamaan.

46.

En tiedä, mistä etäisestä ajasta aina lähenet minua kohdataksesi. Ei aurinko eivätkä tähdet voi sinua kätkeä minulta ijäisesti.

Monena aamuna ja iltana kuulin sinun askeleesi, ja sinun airuesi astuivat sydämeeni ja kutsuivat salaa minua.

En tiedä, miksi tänään on niin herkkä minun elämäni ja miksi värähtävän riemun aaltoilu minun sydäntäni koskettaa.

On kuin olisi tullut aika työni lopettaa, ja minä tunnen tulessa kuin heikon tuoksun sinun suloisesta olemassaolostasi.

47.

Yö on jo melkein ohitse turhine odotuksineen. Pelkään, että hän äkkiä astuu aamulla oveni kynnykselle, kun olen uneeni uuvahtanut. Oi, ystävät, jättäkää tie auki hänelle, oi, älkää estäkö häntä!

Ellei askeleensa kaiku minua herätä, pyydän, älkää yrittäkö minua valveille pudistaa. En tahdo, että minua kutsuu unestani lintujen hälisevä kuoro tai tuulen humina huomenkoiton juhlassa. Antakaa minun nukkua häiritsemättä, vaikka Herrani ilmestyisi äkkiä minun kynnykselleni.

Oi, uneni, kultainen uneni, joka vain varrot hänen kosketustaan haihtuaksesi! Oi, sulkeutuneet silmäni, jotka aukaisette luomenne vain hänen hymynsä valossa, kun hän seisoo edessäni kuin unelma, nouseva nukkumiseni himmeystä!

Antakaa hänen ilmestyä silmäini eteen valkeuden hahmojen ensimmäisenä! Hänen katseensa antaisi silloin ensimmäisen ilonväreen valveutuvalle sielulleni. Ja sallikaa, että itseeni palajaminen olisi samalla minulle häneen palajaminen.

48.

Vaitiolon meri läikähti aamulla linnunlaulun laineisiin. Ja kukkaset tien ohessa iloitsivat ja pilvien raot kylvivät kultaa tulviltaan. Mutta me kiirehdimme tietämme mistään välittämättä.

Me emme hilpeitä lauluja laulaneet, emme leikkineet, emme menneet turulle kauppaa tekemään. Me emme matkallamme vitkastelleet, vaan joudutimme askeleitamme, mikäli aika riensi eteenpäin.

Aurinko nousi keskitaivaalle ja kyyhkysset kuhersivat siimeksessä. Kuivat lehdet karkeloivat ja tanhusivat keskipäivän kuumissa ilmanpyörteissä. Paimenpoika uuvahti ja uneksui viikunapuun varjossa, ja minä istahdin veden vieremälle ja ojensin ruohikkoon väsyneet jäseneni.

Matkatoverini pilkkasivat minua ja riensivät pää pystyssä edelleen. He eivät levähtäneet, eivät

taakseen katsoneet. He katosivat etäiseen, sinertävään terheneen. He risteilivät yli niittujen ja kukkulain, he samosivat kautta vieraiden kaukomaiden. Kunnia sinulle, sankariparvi, päättymättömällä polullasi!

Pilkka ja ylenkatse kannustivat minua eteenpäin vaeltamaan, mutta ne eivät saaneet vastakaikua minussa. Annoin askeleeni harhautua onnellisen nöyryyden syvyyksiin, hämäräisen ilon siimeksiin.

Vihreän, päivänpäärmeisen hämärän rauha laskeutui hitaasti yli sydämeni. Minä unohdin, miksi olin vaeltanut, ja henkeni antautui vastustelematta varjojen ja laulujen vaihteloon.

Lopuksi heräsin minä unestani ja avasin silmäni ja näin sinun seisovan edessäni, hymysi tulvehtivana yli uinailuni. Kuinka olinkaan pelännyt, että polku olisi liian pitkä ja väsyttävä sekä ponnistus sinua saavuttaa liian ankara minulle!

49.

Sinä astuit alas valtaistuimeltasi ja seisoit majani ovelta.

Minä lauloin yksin sopessani, ja sinun korvasi otti vastaan säveleeni. Sinä astuit alas ja seisoit majani ovelta.

Mestareita on paljon sinun palatsissasi ja virsiä viritetään joka hetki siellä. Mutta uuden oppilaan yksinkertainen ylistyslaulu kosketti rakkauttasi. Tuo pieni, haikea laulunsävel sekaantui maailman suureen sävelmereen, ja sinä tulit alas tuoden kukkasen palkinnoksi ja pysähdyit majani ovelle.

50.

Kuljin kerjäten ovelta ovelle pitkin kylätietä. Silloin ilmestyivät etäisyydestä sinun kultaiset vaunusi kuin kimmeltävä uni, ja minä ihmettelin, kuka tämä kuningasten Kuningas olisi.

Toivoni kohosi korkealle, ja minusta tuntui kuin olisivat pahat päiväni jo ohitse, ja minä seisoin siinä odottaen almuja, joita annettaisiin minulle pyytämättä, ja aarteita, joita tomuun siroiteltaisiin.

Vaunut pysähtyivät siihen, missä seisoin. Sinä katsoit minuun, sinä astuit alas hymyillen. Tunsin, että elämäni onni oli vihdoinkin tullut. Silloin ojensit sinä äkkiä oikean kätesi ja lausuit: "Mitä on sinulla minulle annettavaa?"

Oi, mikä kuningassydän! Ojentaa kätensä kerjätäkseen kerjäläiseltä! Minä ällistyin ja epäröin hämilläni, sitten otin hitaasti pienimmän jyväsän haarapussistani ja annoin sen sinulle.

Mutta kuinka suuri olikaan hämmästykseni, kun tyhjentäen säkkinen lattialle päivän päättyessä löysin köyhän kekoni pohjalta pienen kultajyvän! Ja minä itkin katkerasti ja toivoin, että minulla olisi ollut kyllin sydäntä antaakseni kaikkeni sinulle.

51.

Yö tummui. Päivätyömme oli tehty. Me luulimme viimeisen yövieraamme saapuneen, ja kylän portit suljettiin. Vain muutamat huusivat: "Kuningas tulee!" Mutta me nauroimme ja sanoimme: "Se ei voi olla mahdollista."

Meistä tuntui, että portille koputettiin, mutta me sanoimme, että se oli vain tuuli. Me sammutimme lamput ja kävimme levolle. Vain muutamat huusivat: "Se on airut!" Mutta me nauroimme ja sanoimme: "Se on vain tuuli."

Silloin soi ääni kautta yön pimeyden. Meistä uneliaista se tuntui etäiseltä ukkoselta. Maa järisi, muurit vapisivat ja häiritsivät meidät hereille. Vain muutamat huusivat: "Se oli ratasten rätinää!" Mutta me mutisimme uneliaina: "Sen täytyy olla pilvien jyrinää."

Yö oli vielä pimeä, silloin kuului torven torahdus. Ja ääni huusi: "Valveutukaa, älkää vitkastelko!" Me painoimme käsin sydäntämme ja värisimme pelästyneinä. Vain muutamat huusivat: "Nähkää viiri valtiaan!" Me ponnahtimme jalkeille ja kirkkaisimme: "Silloin ei ole aikaa viivytellä!"

Kuningas saapui — mutta missä ovat kynttilät, missä seppeleet? Kuinka on hänen valtaistuimensa valmistettu? Voi häpeää, voi häpeän häpeää! Missä on valtasali, missä koristukset? Ja eräs huusi: "Turhaa parkua! Tervehtikää tyhjin käsin häntä, saattakaa hänet mataliin majoihinne!"

Avatkaa portit, puhaltakaa raakunkuoriin! Kuningas tuli yön pimeydessä tupiimme tummaisiin.

Ukkosmyrsky mylvii taivaalla, pimeys on salamoista pelästynyt. Tuokaa esiin kulunut matto ja levittää se pihalle! Kuningas tuli äkkiä luoksemme kaameassa yössä ja ukkosessa.

52.

Minusta tuntui, että minun oli sinulta anottava — vaikka en tohtinut — ruususeppeltä, jota kannoit kaulallasi. Niin odotin aamuun asti, siksi kuin menit, löytääkseni jonkun jäljen siitä vuoteeltasi. Ja niinkuin kerjäläinen etsin hämärässä yhtä tai kahta sinne pudonnutta lehdensirpaletta.

Mutta katso! Mitä löydän? Minkä merkin jätti rakkautesi? Se ei ole kukkanen, ei suitsutus eikä mikään hyvänhajuinen vesiastia. Se on valtaisa miekka, leimuava kuin tuli, raskas kuin ukon vaaja. Aamun nuori valkeus tulee sisälle ikkunasta ja leviää vuoteen yli. Aamulinnut visertävät ja kysyvät: "Vaimo, mitä olet löytänyt?" Ei, se ei ole kukkanen, ei suitsutus eikä hyvänhajuinen vesiastia — se on kauhea miekka.

Minä istun ja mietin ihmettä, mitä tämä lahjasi merkitsee. En keksi paikkaa, kuhun kätkinsen sen. Häpeän kantaa sitä, heikko kun olen, ja se haavoittaa minua, jos painan vasten rintaani sitä. Kuitenkin olen kantanut sydämessäni tämän lahjasi tuskantaakan minulle tuottamaa kunniaa.

En ole tästä saakka pelkäävä mitään maailmassa ja sinä olet voittava kaikissa minun taisteloissani. Sinä jätit kuoleman minun kumppanikseni ja minä tahdon kruunata hänet elämälläni. Sinun miekkasi on minun kerallani leikkaamassa poikki siteitä, enkä ole tästä saakka pelkäävä mitään maailmassa.

Olen tästä saakka jättävä kaikki turhat koristukset. Minun sydämeni Herra! En koskaan enää ole odottava sopessa itkien, en arasti enkä hennosti käyttäytyvä. Sinä olet minut miekalla koristanut — eivät ole minua varten enää nukkehetaleet!

53.

Kaunis on rengas käsivarressasi, tuo tähtikirjaeltu, ja taitehikkaasti on se taottu tuhatvärisin jalokivin. Mutta kauniimpi on minulle miekkasi salamarenkaineen, jotka leviävät lentoon kuin Vishnun linnun siivet, välkkyen painuvan päivän vihanpuuntavassa valomeressä.

Se värisee kuin elämän viimeinen sykähdys lähenevän kuoleman tuskankouristuksessa. Se leimuaa kuin olemisen puhdas liekki, joka syö aistillisen maailman hehkullaan.

Kaunis on rengas käsivarressasi, tuo tähtikirjaeltu. Mutta sinun miekkasi, oi Herra pauanteen, on kaavaeltu mitä täydellisimmällä kauneudella, hirmuinen nähdä ja ajatella.

54.

En anonut sinulta mitään, en maininnut korvaasi nimeäni. Seisoin ääneti Sinun jättäessä jäähyväisesi. Olin yksin kaivolla, missä puun varjo lankee poikittain, naiset kulkivat kotiinsa ruskeat saviruukut piripinnoilleen täytettyinä. He huusivat ääneen: "Tule meidän kanssamme, aurinko kohooa keskitaivaalle!" Mutta minä viivyin ja vitkastelin unelmiin vaipuneena.

Kun tulit, en kuullut askeltasi. Sinun katseesi oli surullinen, kun se kohtasi minut, äänesi väsynyt, kun virkoit hiljaa: "Ah, olen janoinen vaeltaja." Heräsin unesta, jota näin valveillani, ja valoin vettä ruukusta yhteenliitetyille käsillesi. Lehdet kahisivat päämme päällä, käki kukkui näkymättömänä siimeksessä, ja tien käänteessä tuli tuoksu *babla*-kukkasien.

Seisoin sanattomana ujostellen, kun kysyit nimeäni. Mitä olin tehnyt hyväksesi, että ajattelisit minua? Mutta muisto, että olin saanut sinulle vettä ojentaa, janosi sammuttaa, pysyi sydämessäni ja täytti sen suloisuudella. Päivä on jo kohonnut korkealle, linnut laulavat uupunein sävelin, pääni päällä kahisevat lehdet *isämeidän*-puun, ja minä istun ja mietin ja mietin.

55.

Sinun sydämesi on väsynyt ja sinun silmäsi ovat vielä uneliaat.

Etkö saanut sanaa, että kukka vallitsee keskellä okaita kaikessa ihanuudessaan? Heräjä, oi heräjä! Älä anna ajan vierä hukkan.

Kivisen polun päässä, siveän yksinäisyyden erämaassa, istuu yksin ystäväni. Älä anna pettyä hänen. Heräjä, oi heräjä!

Mitä se tekee, jos keskipäivän taivas hehkuu ja hiiluu kuumuuttaan — jos polttava hiekka levittää

Etkö iloitse sydämesi syvimpään? Eikö jokaisella jalkasi askeleella kaiu tiesi soitin tuskien sulosävelillä?

56.

Siksi on sinun ilosi niin täysi minussa. Siksi astuit sinä alas minulle. Oi, sinä kaikkien taivasten Herra, missä olisi sinun rakkautesi, ellei minua olisi?

Sinä otit minut osalliseksi kaikesta rikkaudestasi. Sinä soitat sydämessäni ilosi ijäistä säveltä. Sinun tahtosi pukeutuu aina uusiin muotoihin minun elämässäni.

Ja sentähden olet sinä kuningasten Kuningas, kauneuteen koristaunut vangitaksesi sydämeni. Ja sentähden haihtuu sinun rakkautesi rakastavan rakkauteen, näin ilmenet sinä kahden täydellisessä yhtymyksessä.

57.

Valo, minun valkeuteni, maailmani täyttävä valkeus, silmiä suuteleva, sydäntä viihdyttävä valkeus!

Ah, valkeus karkeloi, armaani, elämäni sydämessä. Valkeus koskettaa lempeäni soittimen kieliä, armaani, taivas aukenee, rajutuuli puhalttaa, hymyily kulkee yli maan.

Perhoset levittävät purjeensa yli valomereren. Liljat ja jasmiinit puhkeavat valon aalloille.

Valkeus siroittaa kultaansa yli jokaisen pilven, armaani, ja kylvää tuhlaten jalokiviään.

Hilpeys ja rajaton riemu hypähtelee lehdeltä lehdelle, armaani. Taivaan virta tulvii yli ääriensä, ilon laineet laikahtavat.

58.

Anna kaiken ilon jännityksen laueta viimeiseen lauluuni — ilo, joka saattaa maan ylitulvehtimaan ruohon mässäävästä runsaudesta, ilo, joka tekee elämän ja kuoleman kaksoisveljiksi, ilo, joka karkeloi yli avaran maan ja yhtyy myrskyyn, pudistaen ja järkyttäen kaikkea elämää naurullaan, ilo, joka lepää hiljaisissa kyynelissä tuskan punaisella lotos-kukalla, ilo, joka heittää tomuun kaiken, mitä se omistaa, eikä tunne sanoja.

59.

Minä tiedän, ei ole olemassa mitään muuta kuin sinun rakkautesi, sinä minun sydämeni rakastettu, — kultainen valkeus, joka yli lehtien karkeloi, leudot pilvet, jotka taivaalla purjehtivat, vieno tuulen- henki, joka jättää viileytensä minun otsalleni.

Aamunvalo häikäisee silmiäni — se on viesti sinulta minun sydämelleni. Sinun kasvososi kumartuvat alas, silmäsi katsovat minun silmiini, ja minun sydämeni koskettaa sinun jalkojasi.

60.

Vetten ääretöntä vieremällä tapaavat lapset toisiaan. Rajaton taivas riippuu liikkumattomana päämme päällä, vesi, koskaan väsymätön, raivoaa. Ääretöntä maailmojen rantamalla tapaavat lapset huutaen ja tanhuten toisiaan.

He rakentavat hiekkalojaan ja leikkivät tyhjillä raakunkuorilla. He punovat pursia kuihtuneista lehdistä ja päästävät ne hymyillen yli rannattoman ulapan purjehtimaan. Lapset leikkivät maailmojen rantamalla.

He eivät tunne uimisen taitoa, he eivät tiedä, miten verkot heitetään. Helmenpyytäjät sukeltavat helmiään, kauppiat purjehtivat pursineen, lapset kokoavat kiviä ja viskelevät niitä. He eivät etsi salattuja aarteita, he eivät tiedä, miten verkot heitetään.

Meri kuohahtaa nauruun, rantojen hymyily heikkona kimaltelee. Kuolemaa kantelevat aallot kertovat lapsille tarkoituksettomia taruja, niinkuin äiti, joka lapsensa kehtoa keinuttaa. Meri leikkii lasten kanssa, rantojen hymyily heikkona kimaltelee.

Vetten ääretöntä vieremällä tapaavat lapset toisiaan. Myrsky raivoaa tietämällä taivaalla ja laivat

menevät haaksirikkoon vanattomilla vesillä, kuolema liikkuu ja lapset leikkivät. Vetten ääretöntä vieremällä on lasten suuri leikkipaikka.

61.

Uni, joka lapsensilmällä lepää — tietääkö kukaan, mistä se tulee? Kyllä, käy huhu, että se tulee tarulinnasta, jonka lehdon siimeksessä, kiiltomatojen himmeässä valaistuksessa, riippuu kaksi taika-umppua. Sieltä saapuu se lapsensilmää suutelemaan.

Hymy, joka lapsen huulia unessa hipaisee — tietääkö kukaan, missä se on syntynyt? Kyllä, käy huhu, että kasvavan kuun nuori säde kosketti kuolevan syyspilven reunaa — siinä syntyi hymyily kastekostean aamun unelmassa, tuo hymy, joka lapsen huulia unessa hipaisee.

Raikas sulous, joka kukkii lapsen hennoilla jäsenillä, — tietääkö kukaan, missä se on niin kauan piileksinyt? Kyllä, kun äiti vielä oli morsian, silloin tunkeusi se kautta hänen sydämensä lemmen vienona, hiljaisena salaisuutena — tuo raikas sulous, joka kukkii lapsen hennoilla jäsenillä.

62.

Kun tuon kirjavan leikkikalun sinulle, lapseni, silloin ymmärrän, miksi on värien ja pilvien ja vetten leikkiä, miksi kukkaset ovat niin monivärisesti soinnutetut — kun tuon kirjavan leikkikalun sinulle, lapseni.

Kun laulan, että saisit karkeloida, silloin tiedän todella, miksi puiden lehdissä on musiikkia, miksi laineet kantavat äänien kuoron maan kuuntelemaan sydämeen — kun laulan, että saisit karkeloida.

Kun kannan makeisia ahnaihinkin kätösiisi, silloin tunnen, miksi on hunajaa kukankuvuissa, miksi hedelmät täyttyvät salaa suloisilla mehuilla — kun kannan makeisia ahnaihinkin kätösiisi.

Kun suutelen kasvojasi, rakkaani, saadakseni sinut hymyilemään, ymmärrän varmaan ilon, joka aamun valossa alas taivaalta virtaelee ja minkä riemastuksen suvituuli tuo ruumiilleni — kun suutelen sinua saadakseni sinut hymyilemään.

63.

Sinä tutustutit minut ystäviin, joita en tuntenut. Sinä osoitit tuolin minulle talossa, joka ei ollut omani. Sinä toit etäisen lähelle minua ja vieraan minulle veljeiseksi.

Sydämeni on täynnä rauhattomuutta, jos minun on tuttu tyyssijani jätettävä, ja minä unohdan, että vanha asuu aina uudessa, että sinäkin asut siellä.

Kautta syntymisen ja kuoleman, tässä niinkuin muissakin maailmoissa, jonne johdat minut, sinä sama se olet, päättymättömän elämän kumppanini, joka aina liität minun sydämeni riemun siteillä outoon ja epätavalliseen.

Sille, joka sinut tuntee, ei ole mitään enää vierasta, ei suljettu mikään ovi. Oi, täytä tämä rukoukseni, etten koskaan kadottaisi siunausta käsittää kaiken yhteys kaiken moninaisuudessa!

64.

Virkoin hänelle korkeassa ruohikossa, yksinäisen virran vieremällä; "Tyttö, mihin menet varjostaen lamppua vaipallasi? Taloni on pimeä ja autio — lainaa valosi minulle!" Hän kohotti hetkeksi tumman katseensa ja katsoi minua silmiin hämärän halki: "Tulin joelle", sanoi hän, "asettaakseni lampun laineille, kun päivä painuu länttä kohti." Seisoin yksin korkeassa ruohikossa ja seurasin lampun arkaa liekkiä, joka hyödyttömänä vieräsi virran mukana.

Haastoin hänelle nousevan yön hiljaisuudessa: "Tyttö, valot ovat kaikki sytytetyt — kunne kannat lamppuasi? Taloni on pimeä ja autio — lainaa valosi minulle!" Hän kohotti tummat silmänsä minun silmiini ja seisoi tuokion epäröiden. "Minä tulin", lausui hän vihdoin, "lainatakseni lamppuni taivaalle." Minä seisoin ja seurasin hänen valoan, joka hyödyttömänä paloi tyhjyydessä.

Puhuin hänelle keski-yön kuutamossa pimeydessä: "Tyttö, mitä tarkoitat painamalla lamppua povellesi? Taloni on pimeä ja autio — lainaa valosi minulle!" Hän seisoi hetken ja mietti ja katsoi minua silmiin pimeässä. "Toin valoni", lausui hän, "liittääkseni sen lamppujen juhlasaattoon." Minä seisoin ja seurasin pientä lampunliekkiä, joka haihtui hyödyttömänä muiden valojen joukkoon.

65.

Minkä taivaallisen juoman tahtoisit, Jumalani, elämäni ylitsevuotavasta maljakosta?

Onko sinulle nautinto, runoilijani, nähdä maailma minun silmiäni kautta ja seisoa minun korvieni ovella vaieten kuullaksesi omia ijäisiä sopusointujasi?

Sinun maailmasi kutoo sanoja minun mieleeni, mutta sinun ilosi säveltää ne. Sinä annat itsesi minulle rakkaudessa ja silloin sinä tunnet kokonaan oman suloutesi minussa.

66.

Hän, joka aina oli jäänyt olemukseni syvyyteen, sen hiiluvaan, kiiluvaan himmeyteen, hän, joka ei koskaan aukaise huntuaan huomenen valkeudessa, hän on oleva minun viimeinen lahjani sinulle, oi Jumala, verhoutuneena loppulaulelmaani.

Sanat ovat sitä kosineet, mutta eivät omakseen voittaneet. Kaikki yritykset häntä vakuuttaa ovat kaihoisia käsivarsiaan hukkaan ojentaneet.

Harhailin maasta maahan ja pidin häntä sydämeni syvimmissä, ja hänen ympärillään nousi ja vaipui elämäni kasvu ja katoaminen.

Kaikkia minun ajatuksiani ja tekojani, minun untani ja minun unelmiani hallitsi vain hän ja kuitenkin hän asui syrjässä ja yksinään.

Moni koputti minun ovelleni ja kysyi häntä ja kääntyi pois epätoivoisena.

Ei ollut ketään koko maailmassa, joka olisi nähnyt hänen kasvojaan, ja hän jäi yksinäisyyteensä odottamaan sinun tuntemustasi.

67.

Sinä olet taivas ja sinä olet myöskin pesä.

Sinä kaunoinen, siellä lepää pesässään sinun rakkautesi, joka saartaa sielun väreillä, tuoksuilla ja sävelillä.

Tuolla tulee aamu kultaisine koreineen, kauneuden seppel oikeassa kädessään, jolla hän vaieten aikoo maanpiirin seppelöidä.

Ja tuolla tulee ilta yli yksinäisten niittujen, joilta paimenet ovat pitkin jäljettömiä polkuja poistuneet, se kantaa kultaisessa leilissään rauhan viilentäviä henkäyksiä levon läntiseltä valtamereltä.

Mutta siellä, missä kaartuu ääretön taivaankansi, jonne sielu lentoon singahtaa, siellä vallitsee valkea, tahraton kirkkaus. Siellä ei ole päivää eikä yötä, ei muotoa eikä värejä, eikä koskaan, koskaan sanaakaan.

68.

Sinun auringonsäteesi tulee alas tämän minun maani pinnalle, se pysyy pitkän, armaan päivän minun ovellani ja kantaa takaisin sinun jalkojesi juureen pilvet, jotka ovat minun kyynelistäni, huokauksistani ja lauluistani muodostuneet.

Reippaalla suloudella sinä viskaat kosteiden terhenien vaipan ympäri tähtipovesi ja loihdit sen lukemattomiin muotoihin ja poimuihin ja väreihin, jotka aina vaihtelevat.

Se on niin kevyt ja liioitteleva ja hieno ja tumman kyneleinen, sillä sinä rakastat sitä; sinä Kirkas ja Säteilevä! Ja siksi saa se verhota sinun valkean ja seesteisen valosi huolihunnuillaan.

69.

Sama elämän vuo, joka yötä päivää kautta valtimoitteni virtaelee, virtaa kautta maailman ja karkeloi poljennollisin mittasuhtein.

Sama elämä se on, joka halki maan tomun hilpeänä purkautuu lukemattomiksi ruohonkorsiksi ja puhkee lehti- ja kukkalaineiden kohinaksi.

Sama elämä se on, jota kuoleman ja syntymisen, luoteen ja vuoksen valtamerinen kehto keinuttaa.

Tunnen jäsenieni säteilevän tämän elämän koskettaessa maailmaa. Ja minä ylpeilen niiden aionien elämäntykinnästä, joka tällä hetkellä kautta valtimoitteni karkeloi.

70.

Käykö yli voimiesi iloita tällä hypähtelevällä hilpeydellä? Tunnetko pyörtyväsi, hengästyväsi, häviäväsi ahdistavan riemun pyörteeseen?

Kaikki syöksyy edelleen, mikään ei pysähdy, mikään ei katso taakseen, mikään mahti ei auta siinä, kaikki syöksyy edelleen.

Täytyy rientää yhtä jalkaa lakkaamatta, myötätempaavan musiikin kanssa. Vuoden-ajat tulevat tanhuten ja menevät. Värit, tuoksut ja säveleet kaatavat loppumattomia kaskaadeja tuohon ylitulvehtivaan riemuun, joka hajautuu ja haihtuu ja kuolee joka silmänräpäys.

71.

Se, että tahtoisin tehdä paljon itsestäni, että tahtoisin joka taholle käännellä sitä heittäökseni väririkkaita varjoja sinun kirkkauteesi — se on *Mayasi*.

Sinä äärellistät oman olemuksesi ja manaat näin rajoitetun itsesi myriaadeihin säveliin. Ja tämä sinun itse-rajoituksesi on minussa ruumiillistunut.

Kautta kaiken taivaan kaikuu sekeinen, läpätunkeva, hymyn ja kyynelten, pelon ja toivon laulu. Aallot nousevat ja vaipuvat, haaveet särkyvät ja kokoontuvat. Minussa sinä itse käsität itsesi.

Aidan, jolla olet itsesi rajoittanut, on yön ja päivän sivellin lukemattomilla kuvioilla kirjaellut. Sen takana on sinun kummakaiverteinen, salaperäinen valtaistuimesi, jossa on tyystin vältetty kaikkia suoria ja karuja viivoja.

72.

Tuo sinun ja minun suuri ilmennyksemme on kaartanut kaiken taivaankannen. Sävelet, sinua ja minua helkkyväiset, värähyttelevät ilmoja, sinua ja minua kätkien sekä etsien vierivät aikakaudet.

Hän, tuo sisin, on herättänyt minun olentoni salaisella kosketuksellaan.

Hän heittää tenhonsa näiden silmien yli ja soittaa iloisena sydämeni kieliä, vuoroin nautinnon, vuoroin tuskan sävelmillä.

Hän kutoo maljan huntua kullan ja hopean, sinisen ja vihreän haihtuvista väreistä, hän sallii sen poimujen läpi kuultaa jalkojensa, joita koskettaen oma itseni minulta unohtuu.

Päivät tulevat, aikakaudet menevät, mutta hän liikuttaa yhäti sydäntäni moninimisenä ja monessa valepuvussa, monissa ilon ja surun sirpaleissa.

73.

Kieltämys ei tuota minulle vapautusta. Nautinnon tuhansissa siteissä tunnen vapauden itseäni syleilevän.

Sinä tarjoat minulle aina raikasta, aina eriväristä ja erituoksuista viiniäsi ja täytät maallisen maljani piripinnoilleen.

Minun maailmani sytyttää sadat eri lamppunsa sinun liekistäsi ja asettaa ne tempelisi alttarille.

Ei, en koskaan tahdo lukita aistieni ovea. Näkemisen, kuulemisen ja koskettamisen riemut kantavat sinun riemujasi.

Niin, kaikki minun harhakuvani tulevat palamaan ilon soihtuina ja kaikki minun pyyteeni rakkauden hedelmiksi kypsymään.

74.

Ei ole päivä enää, varjot ovat maille langenneet. On aika, että menen virralle ruukkuani täyttämään.

Illan ilma värähtelee vetten sävelistä. Ah, ne kutsuvat minua pois hämärään! Kukaan ei kulje ohitseni

yksinäisellä kadulla, tuuli on laannut, vain virran aallot karehtivat karkeloitaan.

En tiedä, palajanko koskaan kotia kohti, en tiedä, kenet sattuma tielleni johdattaa. Tuolla poukamassa soittaa tuntematon pienessä purressa huiluaan.

75.

Sinun antimesi täyttävät meidän kuolevaisten kaikki tarpeet ja palajavat sinulle takaisin vähentymättöminä.

Virran on tehtävä päivätyönsä ja se rientää halki niittujen ja ketojen. Kuitenkin kiertää sen lakkaamaton vuo sinun jalkojesi juureen niitä huuhtoakseen.

Kukka täyttää ilmat tuoksullaan. Mutta viimeisen kunnia-uhrinsa tarjoo se sinulle.

Sinun palveluksesi ei köyhdytä maailmaa.

Ihmiset etsivät runoilijoiden sanoista tarkoituksen, mikä heitä miellyttää, mutta niiden viimeinen tarkoitus viittaa sinuun.

76.

Olenko päivästä päivään, oi elämäni Herra, seisova kasvoista kasvoihin sinun edessäsi?

Olenko kädet ristissä, oi kaikkien maailmoiden Herra, seisova kasvoista kasvoihin sinun edessäsi?

Olenko suuren taivaasi alla, vaieten ja yksinäisenä ja nöyryn sydämin seisova kasvoista kasvoihin sinun edessäsi?

Olenko tässä toimeliaana, vaivojen ja taisteloiden metelisessä maailmassa seisova kasvoista kasvoihin sinun edessäsi?

Ja kun työni on tässä maailmassa tehty; oi kuningasten Kuningas, olenko yksin ja sanattomana seisova kasvoista kasvoihin sinun edessäsi?

77.

Minä tunnustan sinut Jumalakseni ja olen syrjässä, — mutta minä en tunne sinua omakseni enkä pääse lähelle sinua. Minä tunnustan sinut isäkseni ja kumarrun jalkoihisi, — mutta minä en kätele sinua niinkuin ystävää.

Minä en ole siellä, mistä tulet minua tuntemaan ja minulle omaksi antautumaan, en voi sinua siellä painaa sydämelleni enkä tulla toveriksesi.

Sinä olet Veljeni veljien seassa, mutta minä en välitä heistä enkä jaa heidän kanssaan ansioitani, jakaakseni kaikkeni sinun kanssasi.

En seiso ilossa ja surussa ihmisten puolella, vaan seison sinun puolellasi. Pelkään antaa elämäni enkä sukella elämän suuriin sydänvesiin.

78.

Kun luomakunta oli uusi ja kaikki tähdet tuikkivat ensimmäisessä loistossaan, silloin kokoontuivat jumalat taivaassa ja lauloivat: "Oi täydellisyyden kuvaa! Oi riemun yltäkyläisyyttä!"

Mutta äkkiä huusi joku: "On kuin olisi särkynyt valovitja ja yksi tähdistä mennyt perikatoon!"

Katkesi kultaharpun kieli, heidän laulunsa lakkasi, — ja he huusivat kauhistuneina: "Tuo tähti, joka katosi, oli parhain kaikista, se oli kunnia kaiken taivonkannen!"

Siitä päivästä saakka ei lakkaa etsiminen, huuto käy suusta suuhun, että maailma on ainoan ilonsa kadottanut.

Vain yön syvimässä hiljaisuudessa hymyilevät tähdet ja kuiskailevat keskenään: "Tuo etsintä on turhaa! Kaikkialla vallitsee rikkumaton täydellisyys!"

79.

Ellei minun osani ole kohdata sinua tässä elämässä, niin salli minun aina tuntea, että olen menettänyt onnen nähdä sinua, — älä anna minun koskaan unohtaa, anna minun kantaa suruni okaita niin unessa kuin valveillani.

Jos minun päiväni kuluvat tämän maailman vilisevällä turulla ja minun käteni täyttyvät jokapäiväisestä hyvästä, salli minun aina tuntea, että en ole voittanut mitään, — älä anna minun unohtaa milloinkaan, anna minun kantaa suruni okaita niin unessa kuin valveillani.

Jos istun tien vierellä läöpästyneenä huohottaen, jos olen vuoteeni maan tomuun rakentanut, salli minun aina tuntea, että pitkä matkani on vielä edessäni, — älä anna minun koskaan unohtaa, anna minun kantaa suruni okaita niin unessa kuin valveillani.

Jos huoneeni ovat juhlaan koristetut, jos nauru kaikuu ja huilut humisevat, salli minun aina tuntea, etten ole kutsunut sinua talooni, — älä anna minun koskaan unohtaa, anna minun kantaa suruni okaita niin unessa kuin valveillani.

80.

Olen niinkuin syyspilven repale, joka hyödyttömänä taivaalla ajelehtii. Oi aurinkoni, sinä ikikirkas! Säteesi ei ole juonut kuiviin kosteuttani, sinusta erotettuna lasken kuukausia ja vuosia yhtyäkseni valkeuteesi.

Jos niin on toivosi ja niin on leikkisi, ota tämä minun haihtuva tyhjyyteni, maalaa se väreillä, kultaa se kullalla, anna puhaltavan tuulen ajella sitä, muovaa se moninaisiksi ihmeellisyyksiksi!

Ja jos jälleen on toivosi tämä leikki yöksi lopettaa, silloin olen haihtuva ja häviävä himmeyteen tai kuoleva valkean aamun ja puhtaan kirkkauden viileässä hymilyssä.

81.

Monena joutilaana päivänä harmittelin ajan hukkaa. Mutta se ei ollut mennyt hukkaan, oi Herra. Sinä otit käsiisi jokaisen eloni hetken.

Salaa, olevaisen sydämessä, kasvatat sinä siemenen iduksi, umpun kukaksi, kypsyvän kukan hedelmäksi.

Minä olin väsynyt, lepäilin joutilaana vuoteellani ja luulin, että työni olisi lopussa. Aamulla minä heräsin ja tapasin tarhani täynnä kukkivia ihmeitä.

82.

Aika on rajaton sinun käsissäsi, oi Herra! Kukaan ei laske sinun tuokioitasi.

Päivät ja yöt menevät, aikakaudet kukoistavat ja kuihtuvat niinkuin kukkaset. Sinä osaat odottaa.

Vuosisadat samoovat täydellistääkseen pienen metsäkukan.

Mutta meillä ei ole aikaa kadottaa, ja kun ei meillä sitä ole, on meidän onnemme tempaistava. Me olemme liian köyhiä myöhästyäksemme.

Ja niin on, että aika kuluu, ja minä annan sitä jokaiselle, joka vaatimalla vaatii sitä, ja lopuksi jää antimista tyhjäksi sinun alttarisi.

Päivän päättyessä minä riennän peläten, että ovi olisi suljettu. Kuitenkin huomaan minä, että siellä on vielä aikaa.

83.

Äiti, tahdon kutoa surunkyynelistäni helmiketjun kaulallesi.

Tähdet ovat punoneet valorenkaita jalkasi kaunisteeksi, mutta minun ketjuni riippuu sinun rinnallasi.

Sinulta tulee rikkaus ja kunnia, on soveliasta antaa ne sinulle ja kieltäytyä. Mutta murheeni on kokonaan minun omaani, jos sen tarjoan uhrina sinulle, palkitset sinä minua armollasi.

84.

Eron tuska kaartaa maailman, eron tuska synnyttää lukemattomia hahmoja taivaan äärettömyyteen.

Eron tuska tuijottaa yön hiljaisuudessa tähdestä tähteen ja muuttuu lauluksi sateisen, himmeän heinäkuun kahisevassa lehdistössä.

Tuo yli tulvehtiva tuska syventyy lemmeiksi ja pyyteeksi, ihmistalojen iloiksi ja suruiksi, sama tuska sulaa ja lainehtii lauluna läpi runoilijasydämeni.

85.

Kun sotilaat astuivat ensin ulos mestarin salista, minne he olivat mahtinsa salanneet? Missä olivat aseet ja sotisovat?

He katsoivat ympärilleen köyhinä ja avuttomina, nuolia satoi heidän päälleen, sinä päivänä, jolloin he astuivat ulos mestarinsa salista.

Kun sotilaat takaisin mestarinsa saliin samosivat, minne he olivat mahtinsa kätkeneet?

He olivat riisuneet miekan kupeeltaan ja jousen ja nuolet. Rauha hallitsi heidän otsallaan, he olivat jättäneet elämänsä hedelmät jäljelleen, sinä päivänä, kun he takaisin mestarinsa saliin samosivat.

86.

Kuolema, sinun palvelijasi on ovellani. Hän on purjehtinut yli outojen vesien ja on tuonut viestisi minun talooni.

Yö on tumma, minun sydämeni pelkää, ja kuitenkin tahdon ottaa lamppuni ja avata oveni hänelle ja hänet tervetulleeksi toivottaa. Airuesi seisoo minun ovellani.

Tahdon häntä kädet ristissä ja kyynelin kunnioittaa. Tahdon häntä kunnioittaa ja laskea sydämeni aarteiden hänen jalkojensa juureen.

Hän on poistuva toimensa täytettyään ja jättävä tumman varjon yli huoneeni. Autioon kotiini jää vain minun orpo itseni, minun viimeinen lahjani sinulle.

87.

Kuljeskelen täynnä epätoivoista toivoa ja etsin häntä kaikista taloni sokkeloista enkä löydä häntä.

Taloni on pieni, ja mikä kerran meni, ei voi koskaan löytyä jälleen. Mutta sinun talosi, oi Herra, on äärettömän suuri, ja minä tulin häntä etsien sinun ovellesi.

Seison sinun iltataivaasi kultaisen katon alla ja kohotan rukoilevat silmäni sinun kasvoihisi.

Saavuin iankaikkisuuden äärille, missä ei häviä mikään, — ei toivo, ei onni eikä kautta kyynelten nähty kasvojen kuva.

Oi, salli minun lyhentyneen elämäni sukeltaa tuohon valtamereen, upota minut sen täysimpään syvyyteen! Anna minun vielä kerran avarassa maailmankaikkeudessa tuntea tuo suloinen, kadotettu kosketus!

88.

Raunioituneen temppelin jumaluus! *Vinan* katkenneet kielet eivät enää kaiu kiitostasi. Iltakellot eivät kuuluta enää palvelusi tuokiota. Ilma on hiljainen ja tyyni sinun ympärilläsi.

Sinun hävitettyyn huoneeseesi tulevat tuoksuvat kevätuuulet. He kantavat sinulle kukkien viestiä — kukkien, joita ei enää vihitä palveluusi.

Muinainen pappisi kulkee ja ikävöi yhäti uhria, joka evätään sinulta. Illalla, kun tulet ja varjot sekaantuvat tomun himmeydessä, silloin hän palajaa uupuneena takaisin hävitettyyn temppeliin nälkä sydämessään.

Moni juhlapäivä vaeltaa luoksesi vaieten, sinä hävitetyn temppelin jumaluus! Moni rukouksen yö menee, eikä lamput ole sytytetyt.

Mestarin käsi muovaili kauniisti monet uudet kuvat ja kantoi unhon pyhään virtaan, kun niiden aika tuli.

Vain hävitetyn temppelein jumaluus pysyy ijäti vailla palvelua, ylenkatsottuna kuolemattomasti.

89.

Ei yhtään äänekästä, hällisevää sanaa minulta, — niin on mestarini tahto. Puhun vastedes vain kuiskaten. Sydämeni kieli on kuuluva laulun hyminässä.

Ihmiset kiiruhtavat kuninkaan turulle. Kaikki myöjät ja ostajat ovat siellä. Mutta minä sain outo-aikaisen loman keskellä päivää työn touhinassa.

Kukkikoot siis tarhani kukkaset, vaikka ei heidän aikansa olekaan! Ja alkakoon ahkeran surinansa keskipäivän kimalainen!

Kovin monta hetkeä kulutin hyvän ja pahan kamppaelussa, mutta nyt tahtoo tyhjien päivieni leikkiveri suosiollisesti vetää puoleensa sydämeni. Enkä tiedä, mistä tämä äkillinen kutsu, mihin hyödyttömään tarkoitukseen.

90.

Mitä tahdot tarjota kuolemalle sinä päivänä, jolloin hän on ovellesi kolkuttava?

Tahdon asettaa vieraani eteen elämäni täyden astian, — en ole laskeva häntä luotani tyhjin käsin!

Koko syksyni, kaikkien kesä-öitteni suloisen säiliön, koko toimeliaan elämäni sadon ja tulokset olen levittävä hänen eteensä päivieni päättyessä, kun kuolema ovelleeni kolkuttaa.

91.

Oi, sinä elämän viimeinen täyttymys, kuolema, minun kuolemani, tule ja kuiskaa kutsusi minulle!

Päivästä päivään olen sinua odottanut, sinun vuoksesi kannoin elämän ilot ja tuskat.

Kaikki, mitä olen ja omaan ja toivon, ja kaikki minun rakkauteni virtasi aina kohti sinua syvässä salaisuudessa. Viimeinen katse sinun silmistäsi, ja minun elämäni on aina oleva omasi.

Kukat ovat kaikki poimitut ja seppel on valmis sulhaselle. Häiden jälkeen jättää morsian kotinsa kohdatakseen herransa yksin yön hiljaisuudessa.

92.

Tiedän, on tuleva päivä, jolloin tämä maailma haihtuu katseeltani, jolloin elämä hyvästelee vaieten minut ja viimeinen esirippu yli silmiäni lankeaa.

Tähdet tulevat öisin valvomaan, aamut valkenemaan, kuin ennenkin, tuokion laineiden lailla nousemaan, heittäen iloja ja suruja kuohuistaan.

Kun ajattelen hetkiäni päämäärää, silloin raukeaa hetkien raja, minä näen kuoleman valossa maailman turhine aarteineen. Kevyt on sen alin istuin ja kevyt vähäarvoisin elämä.

Seikat, joita olen turhaan kaivannut, ja seikat, jotka olen saavuttanut — menkoot menojaan! Salli minun todella omistaa vain seikat, joita olen aina pilkannut ja ylenkatsonut.

93.

Olen saanut lomani, niinpä virka minulle, veljeni, jäähyväisesi!
Kumarran kaikille ja lausun hyvästäni.

Tässä annan takaisin oveni avaimen ja luovutan kaikki oikeuteni taloon.
Pyydän vain viimeistä hyväntahtoista sanaa teiltä.

Me olimme kauan naapureita, kuitenkin sain minä enemmän kuin voin antaa. Päivä koittaa, lamppu sammui, joka valaisi pimeää soppeani. Sain käskyn, olen valmis matikalleni.

94.

Tänä hyvästelyni aikana toivottakaa minulle hyvää onnea, ystäväni!
Taivas punertaa huomenruskossa, polku on kauniina edessäni.

Älkää kysykö, mitä otan mukaani. Tyhjin käsin ja odottavin sydämin lähden matkalleni.

Pukeudun juhlapukuuni enkä vaeltajien punaisenruskeaan kaapuun. Enkä pelkää, vaikka vaarat minua tiellä uhkaisivatkin.

Iltatähti on näyttäytyvä, kun saavutan matkani määränpään, ja hämyin sävelien valittava soitto on kuninkaan valtatieltä soinnahtava.

95.

En tietänyt hetkestä, jona kerran astuin elämän kynnyksen yli.

Mikä oli mahti, joka käskei minua avaamaan oven tähän avaraan salaisuuteen niinkuin keski-öisessä metsässä umppu aukenee?

Kun aamulla kohotin katseeni valkeuteen, tunsin tuokiossa, etten ollutkaan outo tässä maailmassa ja että tuo tutkimaton, joka on vailla nimeä ja hahmoa, otti minut syliinsä äitini muotoisena.

Niin on kuolema, tuo samoin tuntematon, minulle kerran ikituttuna ilmenevä. Ja koska niin rakastan tätä elämää, tiedän, että olen kuolemaa samoin rakastava.

Lapsi kirkaisee, kun äiti ottaa sen pois oikealta rinnaltaan, mutta se löytää heti lohtunsa vasemmalta.

96.

Kun täältä poistun, olkoon tämä minun jäähyväissanani, joka on voittava näkemykseni.

Olen maistanut salaista makeutta lotoskukan, joka keinuu valon valtamerellä, ja tullut siunatuksi, — olkoon tämä minun jäähyväissanani.

Olen leikkinyt rajattomien muotojen kisakentällä, siellä olen nähnyt hänet, muodottoman.

Koko ruumiini ja kaikki jäseneni vapisivat hänen kosketuksestaan, joka on kosketuksen tuolla puolen; ja jos täällä tulee loppu, niin tulkoon, — olkoon tämä minun jäähyväissanani.

97.

Kun leikin kanssasi, en koskaan kysynyt, kuka olet. En tuntenut arkuutta enkä pelkoa, minun elämäni meni hälinässä.

Varhain aamulla huusit minut valveille unesta leikkitoverinani ja johdatit juosten minut aholta aholle.

En huolehtinut tuollaisina päivinä laulun ajatuksesta, jota lauloit minulle. Vain ääneni otti vastaan säveleesi ja minun sydämeni karkeloi niiden rytmien mukaan.

Nyt, leikin loppuessa, kenen ovatkaan kasvot, jotka äkkiä edessäni ilmenevät? Maailma luo katseensa alas jalkoihisi ja seisoo kunnioittavaisessa pelossa kaikkine vaikenevine tähtineen.

98.

Koristan sinua voitonmerkeillä, virhieni köynnöksillä. Ei ole voimassani poistua voittamattomana.

Minä tiedän, ylpeyteni juoksee päin seinää, elämäni katkoo siteensä tuhansiksi tuskiksi, tyhjä sydämeni purskahtaa itkuun musiikissa niinkuin ontto ruoko, ja kivi on sulava kyyneliin.

Tiedän varmaan, lotos-kukan sadat lehdet eivät ole ijäksi sulkeutuneet, sen makeuden salainen malja on ilmestyvä.

Sinitaivaalta katsoo silmä minun puoleeni ja kutsuu vaieten minua. Mitään ei ole jääpä minulle, ei mitään, otan vastaan jalkojesi juuressa kuoleman alastoman.

99.

Jos jätän peräsimen, silloin tiedän, että aikasi on tullut ottaa se. Mitä nyt on tehtävä, on tehtävä heti. Turhaa on niskoitella.

Siis ota kätesi pois, sydämeni, ja laittaudu vaieten häviämään! Pidä hyvänä onnenasi istua aivan hiljaa, mihin ikinä sinut vietäneekin.

Jokainen tuulenhenkäys sammutti lamppuni, ja kun koetin sitä jälleen sytyttää, unohdin kaikki aina uudestaan.

Mutta nyt tahdon olla viisas ja odottaa pimeydessä ja levittää maton lattialle, ja jos sinulle on mieleen, oi Herra, tule hiljaa ja istu istuimellesi!

100.

Minä sukellan hahmojen syvyyteen, minä toivon siellä hahmottomuuden täydellisen helmen löytäväni.

En purjehdi enää satamasta satamaan lahoine pursineni: Aika on ohitse, jolloin minun iloni oli aalloilla ajelehtia.

Nyt kaipaen kuolla kuolottomuuteen.

Tutkimattoman syvyyden partaalla, missä säveletöntien kielten soitto helisee, tahdon eloni harpun virittää.

Olen sen ijäisyyden säveliin virittävä, ja kun sen viimeinen ääni on itsensä loppuun nyhkyttänyt, asetan minä vaikenevan soittoni vaitiolon jalkojen juureen.

101.

Halki elämäni ovat lauluni sinua etsineet. Ne veivät minut ovelta ovelle, niiden kera hain ja haparoin ja koskettelin maailmaani.

Lauluni opettivat minulle kaiken, mitä koskaan olen oppinut. Ne näyttivät minulle salaisia polkuja, ne saattoivat silmäini eteen monta tähteä minun sydämeni taivaanrannalta.

Ne jouduttivat joka päivä minua ilon ja surun salaisuuksiin. Ja minkä palatsin ovelle te opastittekaan minut vihdoin illalla matkan päättyessä!

102.

Kerskuin ihmisten seassa sinut tuntevani. He näkevät sinun kasvosi kaikissa teoissani. He tulevat ja kysyvät: "Missä hän on?" En tiedä, mitä vastata heille. Virkan: "En voi sitä sanoa teille." Silloin he soimaavat minua ja menevät pois pilkaton. Ja sinä hymyilet.

Panin tietoni sinusta lauluihin, jotka pysyvät. Ja sinun salaisuutesi virtaili sydämeistäni. He tulevat ja kysyvät: "Sano, mitä ne tarkoittavat?" En tiedä, mitä vastata heille. Virkan: "Kuka tietää, mikä on tarkoitus!" He hymyilevät ja menevät pois pilkaton ja suuttuneina. Ja sinä hymyilet.

103.

Salli minun avata aistini ja koskettaa maailmaa jalkojesi juuressa vain sinua tervehtien, oi Jumalani!

Niinkuin heinäkuun sadepilvi, joka riippuu alhaalla väristen vuodattamattomasta tuskastaan, niin salli henkeni kumartua kynnyksellesi sinua tervehtien!

Salli lauluni koota kaikki sävelmänsä kuin virtaan, joka vierii vaitiolon valtamereen sinua tervehtien!

Niinkuin kotiinpalaavien kurkien parvi lentää yötä päivää vuoripesilleen, niin salli minun koko elämäni tietää tiensä ikuisen kotiinsa sinua tervehtien!

*** END OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK UHRILAULUJA ***

Updated editions will replace the previous one—the old editions will be renamed.

Creating the works from print editions not protected by U.S. copyright law means that no one owns a United States copyright in these works, so the Foundation (and you!) can copy and distribute it in the United States without permission and without paying copyright royalties. Special rules, set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to copying and distributing Project Gutenberg™ electronic works to protect the PROJECT GUTENBERG™ concept and trademark. Project Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you charge for an eBook, except by following the terms of the trademark license, including paying royalties for use of the Project Gutenberg trademark. If you do not charge anything for copies of this eBook, complying with the trademark license is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose such as

creation of derivative works, reports, performances and research. Project Gutenberg eBooks may be modified and printed and given away—you may do practically ANYTHING in the United States with eBooks not protected by U.S. copyright law. Redistribution is subject to the trademark license, especially commercial redistribution.

START: FULL LICENSE
THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE
PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg™ mission of promoting the free distribution of electronic works, by using or distributing this work (or any other work associated in any way with the phrase “Project Gutenberg”), you agree to comply with all the terms of the Full Project Gutenberg™ License available with this file or online at www.gutenberg.org/license.

Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg™ electronic works

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg™ electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to and accept all the terms of this license and intellectual property (trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all the terms of this agreement, you must cease using and return or destroy all copies of Project Gutenberg™ electronic works in your possession. If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project Gutenberg™ electronic work and you do not agree to be bound by the terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. “Project Gutenberg” is a registered trademark. It may only be used on or associated in any way with an electronic work by people who agree to be bound by the terms of this agreement. There are a few things that you can do with most Project Gutenberg™ electronic works even without complying with the full terms of this agreement. See paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project Gutenberg™ electronic works if you follow the terms of this agreement and help preserve free future access to Project Gutenberg™ electronic works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation (“the Foundation” or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg™ electronic works. Nearly all the individual works in the collection are in the public domain in the United States. If an individual work is unprotected by copyright law in the United States and you are located in the United States, we do not claim a right to prevent you from copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg™ mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg™ works in compliance with the terms of this agreement for keeping the Project Gutenberg™ name associated with the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its attached full Project Gutenberg™ License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern what you can do with this work. Copyright laws in most countries are in a constant state of change. If you are outside the United States, check the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg™ work. The Foundation makes no representations concerning the copyright status of any work in any country other than the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg™ License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg™ work (any work on which the phrase “Project Gutenberg” appears, or with which the phrase “Project Gutenberg” is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you will have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

1.E.2. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is derived from texts not protected by U.S. copyright law (does not contain a notice indicating that it is posted with permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase “Project Gutenberg” associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg™ trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is posted with the permission of the copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 and any additional terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg™ License for all works posted with the permission of the copyright holder found

at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg™ License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg™.

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg™ License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up, nonproprietary or proprietary form, including any word processing or hypertext form. However, if you provide access to or distribute copies of a Project Gutenberg™ work in a format other than “Plain Vanilla ASCII” or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg™ website (www.gutenberg.org), you must, at no additional cost, fee or expense to the user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon request, of the work in its original “Plain Vanilla ASCII” or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg™ License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any Project Gutenberg™ works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg™ electronic works provided that:

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg™ works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg™ trademark, but he has agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, “Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation.”
- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg™ License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg™ works.
- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.
- You comply with all other terms of this agreement for free distribution of Project Gutenberg™ works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg™ electronic work or group of works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the manager of the Project Gutenberg™ trademark. Contact the Foundation as set forth in Section 3 below.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread works not protected by U.S. copyright law in creating the Project Gutenberg™ collection. Despite these efforts, Project Gutenberg™ electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain “Defects,” such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

1.F.2. LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES - Except for the “Right of Replacement or Refund” described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg™ trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg™ electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH 1.F.3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL, DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.

1.F.3. LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND - If you discover a defect in this electronic work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of

a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph 1.F.3, this work is provided to you 'AS-IS', WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied warranties or the exclusion or limitation of certain types of damages. If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. INDEMNITY - You agree to indemnify and hold the Foundation, the trademark owner, any agent or employee of the Foundation, anyone providing copies of Project Gutenberg™ electronic works in accordance with this agreement, and any volunteers associated with the production, promotion and distribution of Project Gutenberg™ electronic works, harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following which you do or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg™ work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg™ work, and (c) any Defect you cause.

Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg™

Project Gutenberg™ is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need are critical to reaching Project Gutenberg™'s goals and ensuring that the Project Gutenberg™ collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg™ and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation information page at www.gutenberg.org.

Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non-profit 501(c)(3) educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation's EIN or federal tax identification number is 64-6221541. Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state's laws.

The Foundation's business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation's website and official page at www.gutenberg.org/contact

Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

Project Gutenberg™ depends upon and cannot survive without widespread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine-readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations (\$1 to \$5,000) are particularly important to maintaining tax exempt status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating charities and charitable donations in all 50 states of the United States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit www.gutenberg.org/donate.

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in such states who approach us with offers to donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small

staff.

Please check the Project Gutenberg web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit: www.gutenberg.org/donate

Section 5. General Information About Project Gutenberg™ electronic works

Professor Michael S. Hart was the originator of the Project Gutenberg™ concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For forty years, he produced and distributed Project Gutenberg™ eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg™ eBooks are often created from several printed editions, all of which are confirmed as not protected by copyright in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Most people start at our website which has the main PG search facility: www.gutenberg.org.

This website includes information about Project Gutenberg™, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.